δίκτυο
για τα δικαιώματα του παιδιού

14-17 Απριλίου 2017

#1

ΠΟΥΛΙΑ ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ

Εφημερίδα των προσφύγων κοριτσιών του Κέντρου Φιλοξενίας Σχιστού

Δωρεάν με την «Εφημερίδα των Συντακτών»

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

MIGRATORY BIRDS

Newspaper of the refugee girls from the camp in Schisto

پرندگان مهاجر

روزنامه دختران پناهنده ساکن در کمپ اسخیستوس

Η προσφυγιά με τα μάτια των εφήβων

Αυτή η εφημερίδα είναι το αποτέλεσμα σκληρής δουλειάς μιας ομάδας Αφγανών κοριτσιών, που ζουν στο Κέντρο Φιλοξενίας Προσφύγων του Σχιστού εδώ και ένα χρόνο

Μπορεί σε κάποιους από εσάς αυτό το έντυπο να φαίνεται ενδιαφέρον, μπορεί κάποιους άλλους να τους προβληματίσει, για μας πάντως είναι ό,τι πιο πολύτιμο έχουμε αυτή τη στιγμή. Είναι γεμάτο λέξεις βγαλμένες μέσα από την καρδιά μας αλλά και φιλικά παράπονα για την καθημερινότητά μας στον χώρο όπου ζούμε. Γράψαμε για το ταξίδι μας τις δύσκολες και μοναχικές εκείνες μέρες, για όλες τις κακουχίες μας και για την επισφαλή και ανασφαλή ζωή των Αφγανών. Η ομάδα μας πραγματοποιεί εβδομαδιαίες συναντήσεις κάθε Σάββατο στο «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού», που το νιώθουμε σαν το σπίτι μας και που είναι παρόν και μας στηρίζει σε κάθε πρωτοβουλία ή δράση μας μέσα και έξω από το Κέντρο Φιλοξενίας. Σ' αυτές τις συναντήσεις συμμετέχουν συνήθως περισσότερα από δεκαπέντε κορίτσια και, εκτός από την εφημερίδα, κάνουμε επίσης συναντήσεις και συζητήσεις με ενδιαφέροντες ανθρώπους, επισκέψεις σε μουσεία και ψυχαγωγικές εκδηλώσεις. Μέσα σε αυτό το διάστημα ορισμένα από τα κορίτσια σταμάτησαν να έρχονται. Αποφάσισαν να πάρουν και πάλι το ρίσκο και να συνεχίσουν το ταξίδι τους για τη βόρεια Ευρώπη. Οι μέρες ήταν γλυκόπικρες. Οι πικρές μέρες ήταν εκείνες που μιλούσαμε για την κατάσταση της ζωής μας και τους φίλους που μας άφησαν και οι γλυκές ήταν εκείνες που μαθαίναμε περισσότερα για το πώς να αντιμετωπίσουμε τη νέα μας ζωή και να νιώθουμε ότι γινόμαστε όλο και πιο δυνατές.

Στην αρχή, όταν η προσπάθειά μας έπαιρνε τόσο χρόνο και η εφημερίδα αργούσε να γίνει πραγματικότητα, αποθαρρυνόμασταν, αλλά δεν το βάλαμε κάτω. Επειτα συναντηθήκαμε με Ελληνες δημοσιογράφους και επισκεφθήκαμε τα γραφεία της «Εφημερίδας των Συντακτών», όπου βρήκαμε ανθρώπους που μας εμψύχωσαν, μοιράστηκαν τις γνώσεις και τις εμπειρίες τους μαζί μας, και έτσι βρήκαμε ξανά τη δύναμη να συνεχίσουμε.

Τελευταίο, αλλά το ίδιο σημαντικό, εκτιμούμε βαθιά και θέλουμε να πούμε ένα μεγάλο «ευχαριστώ» από εδώ σε όλους αυτούς που μας βοήθησαν να εκδοθεί η εφημερίδα μας.

ΤΟ «ΔΙΚΤΥΟ» υλοποιεί από τον Απρίλιο του 2016 τα προγράμματα «Child Friendly Space» (CFS), «Child Protection Unit» (CPU) και «Mother Baby Area» (MBA) μέσα στους καταυλισμούς προσφύγων του Σχιστού και του Ελληνικού Ι & ΙΙΙ. Η έκδοση της εφημερίδας εντάσσεται στο παράλληλο πρόγραμμα δράσεων του «Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού» με τίτλο «Σημεία Επαφής», που έχει στόχο την επικοινωνία των προσφύγων με την ελληνική πραγματικότητα και με ευαισθητοποιημένες ομάδες Ελλήνων πολιτών, με στόχο τη γνωριμία, την κατανόηση και τη γεφύρωση της απόστασης μεταξύ της ζωής εντός των καταυλισμών με την εκτός αυτών πραγματικότητα. Το πρόγραμμα συνίσταται: α) στην ενίσχυση και τον διάλογο στο εσωτερικό της κοινότητας του καταυλισμού και στην προετοιμασία της επικοινωνίας με τον έξω κόσμο β) στην ενημέρωση και πληροφόρηση των ανηλίκων σχετικά με την κοινωνική και πολιτισμική ευρωπαϊκή και ελληνική πραγματικότητα, γ) στην κοινωνικοποίησή τους και στην ελεύθερη έκφραση μέσα από τη συμμετοχή σε συναντήσεις, συζητήσεις και επισκέψεις κοινωνικού, πολιτισμικού, αθλητικού και καλλιτεχνικού χαρακτήρα με τη συμμετοχή Ελλήνων, δ) στην έναρξη διαδικασιών ενσωμάτωσης μέσα από την επικοινωνία και τη γνωριμία τους με Ελληνες συνομηλίκους και ομάδες κοινών ενδιαφερόντων, όπως π.χ. αθλητικές διοργανώσεις, ψυχαγωγικές εκδηλώσεις, μαθήματα γλώσσας, έκδοση εφημερίδας κ.λπ.

Στο πλαίσιο του προγράμματος «Σημεία Επαφής», η εμψυχώτρια των εφηβικών δράσεων του «Δικτύου» Αριστέα Πρωτονοταρίου και δεκαπέντε έφηβες από το Σχιστό δημιούργησαν την εφημερίδα «Αποδημητικά Πουλιά», ενώ την ευθύνη, διοργάνωση και συντονισμό των υποστηρικτικών δράσεων είχε η Βιόλα Γκιόκα.

Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού

Life through the eyes of a teenage refugee

This newspaper is the result of months' of hard work and effort by fifteen Afghan girls who have spent the past year living in Schisto refugee camp

The newspaper might look interesting to some of you, sad to some of you, or just entertaining to some others, but for us, it is the most valuable thing that we have now. It is full of words of our hearts, friendly complaints and our daily life in the camp. We wrote about our journey, our difficult days, our lonely nights, the hardships and the unstable life of Afghans.

Our team starts with weekly meetings outside the camp. We meet every Saturday at the Network for Children's Rights. Usually about fifteen girls participate in the meetings. Some of the girls left us during this period. They decided to take the risk again and continue their journey towards northern Europe. We had sweet and bitter days. The bitter days were when we talked about our situation and our friends who left us, and the sweet days were when we learned more about how to deal with our new life and we felt that we were getting stronger day by day. At one point, when it was taking too long to print our newspaper, we lost hope but we didn't give up. Then we met with the Greek journalists and we visited Efsyn newspaper offices where we met more journalists and they encouraged us, shared their knowledge and experiences with us and we got motivated again. Last but not least, we appreciate the hard work of the Network for Children's Rights and all those who helped us to make this happen. With support from Save the Children, Network for Children's Rights is responsible for the implementation of programmes such as Child Friendly Space (CFS), Child Protection Unit (CPU) and Mother Baby Area (MBA) in the refugee camps at Schisto and Elliniko I & III, since April 2016.

THE PUBLICATION of the newspaper is part of the parallel activities programme of the Network for Children's Rights entitled "Contact Points", aiming at the communication of refugees with the Greek reality and sensitised teams of Greek citizens, in order to get acquainted, build understanding and bridge the distance between life inside the camps and the reality outside. The programme consists of a) enhancement of dialogue inside the community of the camp and preparation for communicating with the outside world, b) information for minors about the social and cultural European and Greek reality c) their socialisation and free expression through participation in meetings, talks and visits of a social, cultural, sporting and artistic nature, with the participation of Greeks d) the start of integration processes through communication and acquaintance with their Greek peers and mutual interest groups such as sport organisations, recreational activities, language courses, newspaper publishing, etc.

As part of the Contact Points programme, the Network's youth worker in charge of teenage activities, Aristea Protonotariou, together with fifteen teenage girls from Schisto, created the newspaper, "Migratory Birds", while Viola Gjoka was responsible for organising and coordinating the various supporting events.

Read the full English edition of «Migratory Birds» online at www.ddp.gr

زندگي پناهندگان از نگاه نوجوانان

این روزنامه حاصل زحمات و تلاش پانزده دختر افغان در طول چندین ماه می باشد.

این دختران یک سال است که در کمپ پناهندگان اسخیستوس زندگی می کنند. این روزنامه شاید برای بعضی از شما جالب به نظر برسد، برای بعضی غم انگیز و برای بعضی ها شاید فقط جنبه سرگرمی داشته باشد اما برای ما این روزنامه باارزشترین چیزی است که در حال حاضر در زندگی داریم. این روزنامه پر از حرفهای دل ما، گله ها و زندگی روزانه ما در کمپ است. ما در باره سفرمان، روزهای سخت، شبهای تنهایی و و سختی ها و زندگی بی ثبات افغان ها نوشته ایم.

ما با جلسات هفتگی که بیرون از کمپ برگزار می شد شروع کردیم. جلسات هر شنبه در دفتر شبکه حقوق کودکان برگزار می شد. بعضی وقتها پانزده نفر از دخترها شرکت می کردند و گاهی اوقات پنج یا شش نفر بودیم. بعضی از دختران در این مدت ما را ترک کردند تصمیم گرفتند با قبول خطر، سفرشان را به طرف دیگر کشورهای اروپایی ادامه دهند. روزهای تلخ و شیرین زیادی داشتیم. روزهای تلخ روزهایی بود که در باره زندگی و شرایط فعلی خودمان یا در مورد دوستانمان که به سفر ادامه دادند و از ما جدا شدند، صحبت می کردیم و روزهای شیرین روزهایی بود که یاد گرفتیم چطور با شرایط جدید کنار بیاییم و احساس می کردیم که قوی تر و مقاوم تر شده ایم.

یک زمان، وقتی که کار روزنامه خیلی طولانی شد و ما نتوانستیم آن را به چاپ برسانیم کمی ناامید شدیم اما تسلیم نشدیم.

تا اینکه با یک روزنامه نگار یونانی آشنا شدیم و او ما را به دفتر روزنامه شان دعوت کرد و آن جا با روزنامه نگاران بیشتری آشنا شدیم. آنها ما را تشویق کردند و تجربه و دانش خودشان را با ما شریک ساختند. و ما دوباره انگیزه یافتیم.

و در آخر باید از تلاش تیم شبکه حقوق کودکان و همه کسانی که کمک کردند تا این روزنامه منتشر شود صمیمانه قدردانی و تشکر می کنیم.

شبکه حقوق کودکان مسولیت اجرای برنامه های مختلف از قبیل فضای دوستانه بچه ها، تیم حفاظت از بچه ها وبرنامه مراقبت از مادران و نوزادان را در کمپ پناهندگان الینیکو شماره یک، دو، سه و کمپ اسخیستوس از ماه اپریل 2016 بر عهده دارد.

چاپ روزنامه بخشی از برنامه فعالیت های همزمان شبکه حقوق کودکان تحت عنوان "نقطه اشتراک " می باشد و هدف آن برقراری ارتباط بین پناهندگان و مردم یونان و همچنین آشنا سازی یونانیان با زندگی پناهندگان در کمپ ها بوده است تا از این طریق پل ارتباطی بین زندگی پناهندگان در کمپ ها و زندگی واقعی در بیرون از کمپ ایجاد شود. برنامه بر این محورها تاکید داشته است: الف: افزایش گفتگوبین اجتماع داخل کمپ ها و آماده شدن آنها برای برقراری ارتباط با دنیای بیرون. ب: افزایش معلومات افراد زیر سن در مورد فرهنگ و اجتماع در اروپا و واقعیت های یونان. ج: کمک به اجتماعی شدن بچه ها و فراهم آوردن زمینه ابراز نظر آزادانه از طریق شرکت در جلسات، گفتگوها و بازدیدهای اجتماعی، فرهنگی و ورزشی و ملاقات با شخصیت های هنری یونان. د: شروع پروسه ادغام از طریق برقراری ارتباط و آشنایی با هم سن و سالان یونانی و گروهایی با علایق مشترک مانند سازمانهای ورزشی، فعالیت های سرگرمی، کلاسهای یادگیری زبان، چاپ روزنامه و غیره.

به عنوان بخشی از برنامه "نقطه اشتراک"، یکی از کارمندان بخش نوجوانان شبکه حقوق کودکان به نام " اریسته آ پروتونوتاریو" و پانزده دختر نوجوان از کمپ " استخیستوس" روزنامه " پرندگان مهاجر" را با مسولیت و سازماندهی " ویولا گیوکا" به وجود آوردند.

روزنامه "پرندگان مهاجر" به وسیله شبکه حقوق کودکان راه اندازی و سازماندهی شده است، تشکر از همکاری و حمایت سازمان بین المللی نجات کودکان و حمایت مالی کمیساریای عالی ملل متحد در امور پناهندگان و کمسیون اتحادیه اروپا، بخش کمک های بشردوستانه.

Funded by European Union Humanitarian Aid

Save the Children

UNHCR The UN Refugee Agency

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ» πραγματοποιήθηκε από το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» χάρη στη συνεργασία και την υποστήριξη της Save the Children International, με χρηματοδότηση της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Διεύθυνση Ανθρωπιστικής Βοήθειας).

"Migratory birds" was produced by the Network for Children's Rights, thanks to the cooperation and support of Save the Children International. The programme is funded by the UN's Refugee Agency, UNHCR, and the European Commission's Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO).

Γιατί οι Αφγανοί μεταναστεύουν από το Ιράν στην Ευρώπη

Της **ΜΑΧΝΤΙΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Πολλοί μπορεί να αναρωτιούνται γιατί τόσοι Αφγανοί που ζούσαν για χρόνια στο Ιράν φεύγουν από εκεί και πάνε στην Ευρώπη. Ο κόσμος θεωρεί ότι το Ιράν είναι μια ασφαλής χώρα και αυτό είναι αλήθεια, αλλά όχι αν είσαι Αφγανός. Δεν υπάρχει πόλεμος στο Ιράν, αλλά οι Αφγανοί που ζουν εκεί βιώνουν τον δικό τους ψυχολογικό και φραστικό πόλεμο.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Ιράν, αλλά ακόμα με φωνάζουν «Αφγανή» και όταν πάω στην πατρίδα μου με φωνάζουν «Ιρανή», επειδή δεν μοιάζω με Αφγανή. Είμαι «εξωγήινη» και στις δύο χώρες και δεν αντέχω που με αντιμετωπίζουν σαν να μην έχω καμία ταυτότητα. Είναι θλιβερό αν δεν μπορείς να πεις πού ανήκεις. Αναρωτιέμαι ποιος φταίει που δεν έχω ταυτότητα. Ποιος είναι ο υπεύθυνος; Μήπως οι γονείς μου; Ή μήπως αυτοί που κυβερνούν το Ιράν; Δεν ξέρω.

Λυπάμαι πάρα πολύ για τη μητέρα μου. Γεννήθηκε στο Αφγανιστάν και μεγάλωσε στο Ιράν και τώρα για το καλό των παιδιών της είναι αναγκασμένη να περάσει το υπόλοιπο της ζωής της στην Ευρώπη. Η μητέρα μου έχει ζήσει την εμπειρία της μετανάστευσης. Αφησε το σπίτι της και πήγε σε άλλη χώρα, όταν ήταν μόλις 17 ετών. Οταν ο στρατός της πρώην Σοβιετικής Ενωσης επιτέθηκε στο Αφγανιστάν το 1980, η μητέρα μου ακολούθησε την οικογένειά της που βρήκε καταφύγιο στο Ιράν. Δεν έχει τίποτα που να της θυμίζει την παιδική της ηλικία, ήταν μακριά από την πατρίδα, τους φίλους της, το σχολείο, τους γονείς της για πολλά χρόνια. Πέρασε την περισσότερη ζωή της στο Ιράν, αλλά ποτέ δεν είχε κάποιο έγγραφο που να αποδεικνύει ότι το Ιράν θα ήταν για πάντα το σπίτι της. Ζούσε συνεχώς με το φόβο της απέλασης πίσω στο Αφγανιστάν.

Η ζωή στο Ιράν μπορεί να ήταν άνετη, αλλά όχι και ειρηνική. Ζούσαμε μες στο άγχος και το φόβο. Ηταν τόσο δύσκολο για τα παιδιά απ' το Αφγανιστάν να τα δεχτούν σε σχολείο στο Ιράν. Κάθε χρόνο έπρεπε να περάσουμε από χίλια κύματα στο υπουργείο Παιδείας στο Ιράν. Θυμάμαι ότι ήταν η πιο δύσκολη περίοδος του χρόνου για τον πατέρα μου, γιατί έπρεπε να πάει πολλές φορές στο υπουργείο και να σταθεί στην ουρά για ώρες, αφού οι υπάλληλοι συνήθιζαν να λένε: «Δεν μας έχουν επιτρέψει ακόμα να κάνουμε εγγραφές σε παιδιά Αφγανών γι' αυτή τη χρονιά, γι' αυτό πρέπει να έχετε υπομονή», και το ίδιο συνέβαινε κάθε χρόνο. Δεν ξέραμε αν εκείνη τη χρονιά θα πηγαίναμε στο σχολείο ή όχι. Φαντάσου πόσο δύσκολο είναι για ένα παιδί Δημοτικού να βρίσκεται σε κατάσταση αβεβαιότητας για ένα μήνα το χρόνο για το αν θα πάει σχολείο. Επιπλέον, κοστίζει πολύ για κάθε παιδί από το Αφγανιστάν να πάει στο σχολείο. Πολλά παιδιά δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να πάνε..

Επίσης, μόνο και μόνο επειδή ήμασταν Αφγανοί, δεν μπορούσαμε να συνεχίσουμε την εκπαίδευσή μας μετά το Λύκειο. Ούτε μας επιτρεπόταν να συμμετάσχουμε σε εκπαιδευτικές και αθλητικές Ολυμπιάδες. Αν θέλαμε να ταξιδέψουμε μέσα στο Ιράν, χρειαζόμασταν συγκεκριμένη άδεια, η οποία είχε ισχύ μόλις 10 ημέρες, και επίσης υπήρχαν πόλεις που ήταν απαγορευμένες για τους Αφγανούς. Η υπομονή ήταν το πιο χρήσιμο μάθημα που μπορούσε να διδάξει μια Αφγανή μητέρα στα παιδιά της.

Κάποιες φορές τσακωνόμασταν με τους Ιρανούς συμμαθητές μας, οι οποίοι μας έλεγαν: «Γιατί δεν πας πίσω στη χώρα σου, Αφγανέ;» Βάζαμε τα κλάματα, τρέχαμε στην αγκαλιά της μητέρας μας και τη ρωτούσαμε «Γιατί είμαστε εδώ; Δεν έχουμε πατρίδα να πάμε;». Και η μητέρα μου συνήθιζε να απαντάει, με μάτια γεμάτα δάκρυα, αλλά εμείς δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε.

Οταν μεγαλώσαμε, η μητέρα μου μας έδωσε μια συμβουλή: «Δέξου τα καλά λόγια από τους φίλους σου με όλη σου την καρδιά και μη δίνεις σημασία στα κακά λόγια ή στους χλευασμούς, και συγχώρεσέ τους». Οσο περνούσε ο καιρός, μας έμαθε ότι στο Ιράν ήμασταν επισκέπτες και μάλιστα ανεπιθύμητοι. Οι Αφγανοί πρόσφυγες στο Ιράν δεν επιτρεπόταν να αγοράσουν σπίτι ή αυτοκίνητο. Για τους Αφγανούς δεν ήταν καν δυνατό να αγοράσουν μία φτηνή κάρτα SIM στο όνομά τους. Επρεπε να ζητήσουμε από κάποιον γνωστό μας Ιρανό να αγοράσει την κάρτα για μας και τις περισσότερες φορές αρνιόταν, γιατί αυτό που οι Ιρανοί είχαν διδαχτεί ήταν να μην υποστηρίζουν τους Αφγανούς φίλους τους.

Οι Αφγανοί συνήθιζαν να κάνουν τις πιο βαριές δουλειές στο Ιράν, αλλά όλα τα Μέσα κατηγορούσαν τους Αφγανούς για το ποσοστό ανεργίας στο Ιράν. Κατηγορούσαν τους Αφγανούς πρόσφυγες για οποιοδήποτε κοινωνικό και οικονομικό πρόβλημα της χώρας.

Θα χρειαζόσουν ένα κουφό αυτί για να μην ακούσεις τις κατηγορίες και τους χλευασμούς, θα χρειαζόσουν ένα άφωνο στόμα και τυφλά μάτια για να μην δεις όλες τις διακρίσεις.

Ως Αφγανός πρόσφυγας στο Ιράν έπρεπε να πληρώνεις όλα τα έξοδα μόνος σου αν αρρώσταινες. Αν χρειαζόταν να πας στο νοσοκομείο, για να σε δεχτούν έπρεπε να πληρώσεις, και αν δεν είχες καθόλου χρήματα, θα προτιμούσες να πεθάνεις εκεί. Ακόμη κι αν είχες ζήσει για χρόνια στο Ιράν, κάθε χρόνο έπρεπε να πληρώσεις για να ανανεώνεις τα χαρτιά σου και αν δεν μπορούσες να πληρώσεις, κινδύνευες να σε απελάσουν στο Αφγανιστάν, ανεξάρτητα από το πόσο καιρό έμενες στο Ιράν. Ολα αυτά τα προβλήματα πήραν μακριά τη γαλήνη από τη ζωή μας.

Είχα την ατυχία να είμαι πρόσφυγας όλη μου τη ζωή, στο Ιράν. Είχα την ατυχία να μου συμπεριφέρονται σαν να μην έχω ταυτότητα, είχα την ατυχία να μου φέρονται πάντα λες και ήμουν εξωγήινος. Δεν ξέρω για πόσο ακόμα θα είμαστε πρόσφυγες. Η ζωή ενός πρόσφυγα είναι γεμάτη πόνο, και για χρόνια αυτή είναι η μόνη ζωή που έχουμε ζήσει. Μοιάζει σαν κληρονομιά, που πήγε από τον παππού μου στον πατέρα μου και από τον πατέρα μου σε μένα και δεν ξέρω πόσες γενιές ακόμα θα περνάνε αυτό το βασανιστήριο. Το να ζεις σαν πρόσφυγας είναι σαν να γκρεμίζεις ένα κτίριο και να το χτίζεις πάλι, ξανά και ξανά, και κάποιοι πρόσφυγες έχουν χτίσει και γκρεμίσει πολλές φορές.

Παρ' όλα αυτά, δεν έφυγα από το Ιράν με άδεια χέρια. Πήρα μαζί μου πολλά πράγματα. Πήρα μαζί μου τις άσπρες τρίχες της μητέρας μου, τα αδύναμα μάτια του πατέρα μου και την τσακισμένη περηφάνια του αδερφού μου. Τώρα που είμαι στην Ευρώπη, έπειτα από πολλές φρικτές δοκιμασίες, αντιμετωπίζω έναν άλλο χωρισμό. Η χώρα μου είναι τυλιγμένη στις φλόγες του πολέμου, της προκατάληψης, της διχόνοιας και της αναταραχής τα τελευταία σαράντα χρόνια. Τα παιδιά της χώρας μου κάπκαν ζωντανά. Οι μητέρες της χώρας μου πενθούν το θάνατο των παιδιών τους. Οι μπαμπάδες της χώρας μου πάλεψαν με τον εχθρό και είναι και αυτοί νεκροί. Οι νέοι άνθρωποι της χώρας μου έφυγαν μακριά με τις μητέρες τους, τους μικρούς τους αδελφούς και τις αδελφές για να σώσουν τη ζωή τους. Οι μητέρες μας άφησαν τα γεμάτα αναμνήσεις σπίτια τους. Ονειρεύτηκαν να πάνε σε έναν τόπο όπου οι άνθρωποι θα σέβονταν τα ανθρώπινα δικαιώματα, κάπου που δεν θα υπήρχαν διακρίσεις, όμως δεν ήξεραν ότι, ακόμα και εδώ στην Ελλάδα, οι Αφγανοί δεν υποστηρίζονται σαν μέρος της ανθρώπινης κοινότητας. Για τις ευρωπαϊκές αρχές, μόνο οι Σύροι πρόσφυγες είναι πρώτης τάξης άνθρωποι. Οπως κι εμείς έτσι και αυτοί έφυγαν από τη χώρα τους εξαιτίας του πολέμου, γι' αυτό αναρωτιέμαι αν ο πόλεμος έχει διαφορετικό πρόσωπο σε κάθε χώρα. Πιστεύω πως ο πόλεμος παντού πόλεμος είναι.

Περάσαμε από πολλούς κινδύνους και ρισκάραμε τη ζωή μας για να φτάσουμε σε μια χώρα στην οποία περιμέναμε να μας αντιμετωπίσουν με ανθρωπιά τόσο η κυβέρνηση όσο και η κοινωνία. Είχαμε ακούσει πολλά για την αναγνώριση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αλλά μας συμπεριφέρθηκαν τελείως διαφορετικά. Συνειδητοποιήσαμε ότι ακόμα και για την Ευρώπη είμαστε δεύτερης τάξης άνθρωποι. Και επιπλέον από τη στιγμή που δεν είμαστε μέλος της Ευρωπαϊκής Ενωσης δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε τα δικαιώματά μας.

Δεν έχω τη δύναμη να δώσω όνομα σε όλο αυτό και να γράψω άλλο...

Λίγα λόγια για μένα

ΕΙΜΑΙ Η ΜΑΧΝΤΙΕ. Η μοίρα το ήθελε να γεννηθώ στο Ιράν και να πάω εκεί σχολείο, αλλά είμαι Αφγανή. Ξεκίνησα να γράφω μικρές ιστορίες όταν ήμουν έφηβη. Ήρθα στην Ελλάδα ως πρόσφυγας πριν από ένα χρόνο. Δεν ήξερα ότι θα μπορούσα να ακολουθήσω τα όνειρά μου στο κέντρο φιλοξενίας προσφύγων εδώ στην Ελλάδα. Παρ' όλα τα προβλήματα που έχω αντιμετωπίσει μέχρι τώρα, είμαι ευτυχισμένη που έχω την ευκαιρία να μεγαλώσω εδώ, στην Ελλάδα. Ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα που έμαθα, είναι ότι αν θες να συνεχίσεις και να αφήσεις το παρελθόν πίσω, δε μπορεί να σε σταματήσει τίποτα. Σπουδάζω ΜΜΕ στο Πάντειο Πανεπιστήμιο ως παρατηρήτρια για την ώρα.

. . . . . .

مهدیه هستم ،یک دختر افغان ،از قضای روزگار متولد ایران ،دارای دیپلم ادبیات ،از سنین نوجوانی شروع کردم به نوشتن داستانهای کوتاه،سال گذشته همراه خانواده ام تصمیم به مهاجرت گرفتیم و راهی شدیم ،اما هرگز فکر نمی‌کردم استارت آرزوها و خواسته هایم در یکی از کمپهای یونان بخورد وبا تمام غصه هایی که دارم خوشحالم که توانستم در فضای کمپ رشد کنم ویکی از مهمترین درس‌هایی که با زندگی در کمپ گرفتم این بود که اهل رشد که باشی شرایط برایت بی معنا میشود ،در حال حاضر هم دانشجوی مهمان رشته مدیا در دانشگاه پادیو هستم

دلیل مهاجرت افغانها از ایران به اروپا؟

مهدیه حسینی

این سوال باشد که چرا افغانهایی که سالهای سال در ایران زندگی کرده اند به سوی اروپا مهاجرت میکنند؟ دنیا، ایران را به عنوان کشوری امن می شناسند و حقیقت هم دارد. ولی یک افغان در ایران احساس امنیت نمی کند. در ایران جنگ نیست ولی افغانها در ایران با یک جنگ روحی و فکری مواجه هستند.

من در ایران به دنیا آمدم و بزرگ شدم و تحصیل کردم اما باز هم در آنجا مرا "افغانی" صدا می کنند و وقتی هم به کشور خودم برمی گردم مرا "ایرانی" صدا می کنند چون به نظر آنها شبیه ایرانی ها هستم. من در هر دو کشور بیگانه هستم و از اینکه با من مانند یک بی هویت رفتار می شود، متنفر و بیزارم. درد آور است اگر نتوانی بگویی از کجا هستی. از خودم می پرسم مقصر کیست که من هیچ هویتی ندارم؟ پدر و مادرم مقصرند؟ سیاست ایران مقصر است؟ نمی دانم.

دلم برای مادرم می سوزد، او در افغانستان به دنیا آمده، در ایران بزرگ شده و حالا به خاطر آینده فرزندانش باید باقی عمرش را در اروپا بگذراند. مادرم تجربه مهاجرت را دارد، وقتی هفده ساله بود سرزمین مادری اش را ترک کرد و به راهی کشور دیگری شد. وقتی ارتش شوروی سابق در سال 1358 به افغانستان حمله کرد، مادرم همراه خانواده اش در ایران پناه گرفت. او چیزی ندارد که یادآور دوران کودکیش باشد. او سالها از شهرش، مدرسه اش، دوستانش و پدر و مادرش دور بوده و در ایران زندگی کرده است اما هرگز مدرکی نداشته که نشان دهد ایران برای همیشه خانه او خواهد بود. او همیشه با ترس بازگشت اجباری به افغانستان زندگی کرده است.

.در ایران زندگی پر از آسایشی داشتیم ولی آرامش در زندگی مان جایی نداشت. ما با زندگی در ترس و اظطراب خو گرفته بودیم. مدرسه رفتن برای یک کودک افغان در ایران کار بسیار سختی بود و هر سال باید از مراحل مختلف وزارت آموزش و پرورش ایران می گذشتیم تا وارد مدرسه می شدیم. یادم هست روزهای ثبت نام مدرسه، سخت ترین روزهای سال برای پدرم بود. پدرم مجبور بود روزها و ساعتها پشت در اتاق های مختلف اداره آموزش و پرورش منتظر بایستد. بیشتر وقت ها هم تنها جوابی که می شنید این بود که " امسال هنوز بخشنامه ای برای ثبت نام بچه های افغان به دستمان نرسیده، چند روز دیگر منتظر باشید." و این داستان هر سال مدرسه رفتن ما بود. نمی دانستیم امسال به مدرسه می رویم یا نه. تصور کنید چقدر برای یک بچه مدرسه ای سخت است که هر سال، یک ماه نگران این باشد که امسال به مدرسه می رود یا نه. در کنار آن ثبت نام هر کودک افغان در مدارس ایران هزینه هایی داشت که برای بیشتر خانواده های افغان سنگین و سر سام آور بود. بسیاری از کودکان افغان به خاطر نداشتن توانایی مالی از رفتن به مدرسه باز می مانند. بدتر از آن این بود که به خاطر افغان بودن اجازه ادامه تحصیل بعد از دوره دبیرستان را نداشتیم. به خاطر افغان بودن همچنین اجازه ی شرکت در المپیادهای درسی و ورزشی را نداشتیم.

اگر قصد سفر در داخل ایران را داشته ایم به اجازه نامه مخصوصی نیاز داشتیم که فقط ده روز وقت داشت و با این وجود باز هم شهرهایی بود که سفر به آن برای افغان ها ممنوع بود.

صبر، مهمترین درسی بود که یک مادر افغان می توانست به بچه های پناهنده اش بیاموزد. گاهی با همکلاسی های ایرانی مان جرو بحث می کردیم چون به ما می گفتند شما افغانی هستید وباید برگردید به کشورتان و ما با ناراحتی به خانه می رفتیم و با گریه از مادر می پرسیدیم چرا ما اینجاییم؟ ما کشور نداریم که برویم؟ چی وقت برمی گردیم به کشورمان؟ و مادر در حالی که چشم هایش پر از اشک بود جواب ما را می داد و ما جواب مادر را نمی فهمیدیم.

کمی بزرگتر که شدیم مادرم یک نصیحت به ما کرد: حرفهای خوب دوستانتان را با جان و دل بپذیرید و کنایه ها و طعنه هایشان را از یاد ببرید و آنها را ببخشید . مادرم به ما فهمانده بود که ما در ایران مهمان هستیم آنهم « مهمانی نداشت . حتی اجازه خرید یک سیم کارت ارزان قیمت را نیز نداشتیم و مجبور بودیم از دوست یا همسایه ایرانی مان بخواهیم تا به نام خودش برای مان سیم کارت بخرد. دوستان ایرانی هم بیشتر وقت ها عذر و بهانه می آوردند چون به آنها گفته شده بود برای دوستان افغان شان کاری انجام ندهند.

در ایران انجام سختترین کارها بر عهده افغانها بودولی همه مطبوعات ایران افغان ها را دلیل میزان بالای بیکاری در کشورشان معرفی می کردند. آنها برای همه مشکلات اجتماعی و اقتصادی کشورشان، افغان ها را ملامت می کردند زندگی در ایران برای یک مهاجر افغان نیازمند صبر فراوان بود ، نیازمند گوشی که طعنه و کنایه های هر لحظه شان را نشنیده بگیرد،نیازمند زبانی بود که فقط سکوت کند،نیازمند چشمی بود که حق کشیها و تبعیض ها را نبیند. اگر مریض می شدیم مجبور بودیم تمام هزینه های درمان را خودمان پرداخت کنیم و اگر احتیاج به بستری شدن در بیمارستان پیدا می شد، باید اول پول پرداخت می کردیم و بعد پذیرفته می شدیم. اگر هم یک افغان مریض بود اما پول نداشت، مستحق مرگ بود.

افغانها در ایران کارت اقامت دارند که هر سال با دریافت هزینه های هنگفت توسط دولت ایران تمدید می شود اگر تنها یک سال توان پرداخت هزینه را نداشتید کارتی برای آنها صادر نمی شد و هر لحظه احتمال اخراج از ایران وجود داشت، فرقی هم نمی کرد چند سال در ایران زندگی کرده باشی.همه اینها دست به دست هم داده بود تا آرامش را از زندگی ما در ایران بگیرد.

آری در ایران درد من درد بی وطنی بود،درد بی هویتی بود،درد من درد تبعیض بود.نمیدانم این مهاجرتها تا چند نسل دیگر ادامه خواهد داشت، نسل در نسل طعم تلخ مهاجرت را چشیده ایم،گویی ارثیه پدریمان شده است. از پدر بزرگانمان به پدرانمان،وحالا از پدرانمان به ما به ارث رسیده واز آینده بی خبریم که آیا فرزندان ما هم مهاجرت راتجربه خواهند کرد یا نه؟ زندگی یک مهاجر مثل خراب کردن یک ساختمان قدیمی واز نو ساختن دوباره آن است.در زندگی یک مهاجر شاید این خراب کردنها و ساختن ها بارها و بارها تکرار شود. وحالا من از ایران دست خالی نیامده ام .من خیلی چیزها با خود به یادگار آورده ام ،من موی سفید مادرم را به یادگار آورده ام، من چشمهای کم سو پدرم را به یادگار آورده ام من غرور شکسته خواهرم را همراه دارم،من استعدادهای سرکوب شده برادرم را با خود به یادگار آورده ام وحالا که به اروپا رسیده ام با تحمل هزاران هزار سختی نوع دیگری از تبعیض را میبینیم .کشور من چهل سال است در آتش جنگ ونفاق و فتنه میسوزد .کودکان سرزمین من هم زیر آوارها مدفون شدند. مادران سرزمین من هم در داغ کودکانشان بر سر و صورت کوبیدند .مردان سرزمین من هم تا جان در بدن داشتند با دشمن مبارزه کردندو به شهادت رسیدند. جوانان سرزمین من هم دست در دست خواهران و برادران خود آنها را از میدان های جنگ دور ساخته و آنها را به سرزمین های امن دنیا رساندند. مادران سرزمین من هم با کوله باری از خاطره ترک وطن کردند و با بدن های بیجان کودکان خود خداحافظی کردند و راهی سفر شدند، سفر به جایی که تصور می کردند تبعیض در آن نیست و به حقوق برابر انسان ها احترام گذاشته می شود. اما نمی دانستند که افغان ها حتا اینجا در یونان جزیی از جامعه انسانی به حساب نمی آیند. بشر در نظر اروپایی ها این روزها سوری ها هستند که به خاطر جنگ مثل افغانها کشور خود را رها کرده اند .نمیدانم مگر جنگ معناهای مختلفی دارد؟ به نظر من جنگ جنگ است در هر زمان و مکانی که باشد حتی بعد از گذشت سالها.... افغانها بعد از گذشتن از خطرات بسیار و تحمل سختیها حالابه سرزمینهایی رسیده اند که در آن حقوق بشر به رسمیت شناخته شده است و توقع دارند هم از طرف دولت و هم از طرف جامعه با آنها رفتاری برابر با همه انسان ها صورت گیرد، اما به نظر می رسد تصور ما از اروپا نادرست بوده و اینجا هم با افغان ها به عنوان انسان

Μουσουλμάνες στην Ευρώπη

Της **ΜΑΧΝΤΙΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Ακατάληπτες φωνές, μουρμουρητά, βαριά βλέμματα. Δεν μπορώ να τα καταλάβω όλα αυτά. Κάνεις πίσω και αναρωτιέμαι γιατί. Πώς νιώθεις για μένα; Τι έρχεται στο μυαλό σου όταν βλέπεις τα ρούχα μου, τη μαντίλα μου; Κάθε φορά που παρατηρώ πολύ προσεκτικά τους ανθρώπους, ανακαλύπτω και κάτι καινούργιο.

Οι άνθρωποι με κοιτούν περίεργα. Διαφορετικά. Δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα σας αλλά το βλέπω στα μάτια σας. Η γλώσσα που μιλούν τα μάτια και το πρόσωπο είναι παντού κοινή. Βλέπω συμπόνια και συμπάθεια στα μάτια κάποιων και απέχθεια στα μάτια άλλων. Οταν κρατάτε απόσταση από μένα, νιώθω σαν να έχω κάποια μεταδοτική αρρώστια και είναι πολύ σκληρό να σου φέρονται σαν να είσαι άρρωστος χωρίς να είσαι. Κάποιοι από σας πιάνετε την τσάντα σας όταν με βλέπετε και αναρωτιέμαι αν φοβάστε ότι θέλω να κλέψω επειδή είμαι έτσι ντυμένη. Οταν το συνειδητοποιώ, φοβάμαι να μπω στο λεωφορείο ή στο μετρό. Οταν είμαι στο λεωφορείο, προσπαθώ να σας δείχνω τα χέρια μου. Κρατάω τα χέρια μου απασχολημένα με κάτι για να σας καθησυχάσω ότι δεν είμαι κλέφτρα, είμαι απλά ένας άνθρωπος που φοράει μαντίλα.

Οταν κατεβαίνω από το λεωφορείο, παίρνω μια βαθιά ανάσα και περπατάω κουρασμένη και με ραγισμένη καρδιά. Μερικές φορές με κοιτάζετε με μεγάλη περιέργεια επειδή φοράω αυτά τα ρούχα. Είμαι σίγουρη ότι σας αρέσουν τα δικά σας ρούχα και νιώθετε άνετα με αυτά. Κι εγώ έτσι νιώθω με τα δικά μου ρούχα, γι' αυτό θα έπρεπε να με αποδέχεστε έτσι και να σέβεστε την επιλογή μου γι' αυτή την ενδυμασία. Είναι σημαντικό να εκτιμάς τους ανθρώπους γι' αυτό που διάλεξαν οι ίδιοι να είναι, χωρίς να τους ζητάς να γίνουν σαν κι εσένα.

Κάποιοι από σας χαμογελάτε όταν με βλέπετε και αυτό το χαμόγελο αλλάζει τα πάντα μέσα μου. Αμέσως γαλνεύει την ψυχή μου και διώχνει όλες τις αρνητικές σκέψεις. Κάποιες φορές το κοριτσάκι σας με κοιτάει από το καρότσι κι εσείς στέκεστε μπροστά μου για να το προστατεύσετε από μένα, ίσως νομίζοντας ότι θα δει εφιάλτες το βράδυ, εξαιτίας της εμφάνισής μου.

Θυμάμαι μια φορά έναν ψηλό άντρα ο οποίος έμοιαζε πολύ θυμωμένος, φώναζε και ούρλιαζε σε μια μικρή ομάδα γυναικών προσφύγων μουσουλμάνων με μαντίλα. Δεν ξέρω τι έλεγε, αλλά φαντάζομαι πως μας καταριόταν, χρησιμοποιώντας τις χειρότερες βρισιές που ήξερε. Ημουν σοκαρισμένη. Δεν ήξερα τι να κάνω, προσπαθούσα να σκεφτώ τι θα έπρεπε να κάνω σε περίπτωση που επιχειρούσε να μας επιτεθεί. Δεν τολμούσα να κάνω βήμα. Ενιωσα τόσο τρομαγμένη, γιατί έμοιαζε παρανοϊκός και ένιωσα ευγνωμοσύνη για σένα εκείνη τη στιγμή. Διάβασες το φόβο στα μάτια μου, έτρεξες σε μένα και στάθηκες μπροστά μου σαν ασπίδα για να με σώσεις, και με έσωσες. Σου είμαι πραγματικά ευγνώμων για τη βοήθειά σου.

Η μόνη κενή θέση στο λεωφορείο είναι δίπλα μου. Ο τρίχρονος γιος σου με κοιτάζει. Κι εκείνος νιώθει ότι είμαι διαφορετική. Τον βάζεις να κάτσει δίπλα μου, εκείνος αμέσως βάζει τα κλάματα πιέζοντας τον εαυτό του να έρθει στο μέρος σου. Τον παίρνεις στην αγκαλιά σου και τον ησυχάζεις, τον σηκώνεις και με ένα πολύ όμορφο χαμόγελο, κάθεσαι δίπλα μου. Το παιδί σου τώρα κάθεται δίπλα μου και νιώθει ασφαλές στην αγκαλιά σου, κι εγώ νιώθω ανακούφιση και γαλήνη, αφού με αντιμετώπισες χωρίς να έχει για σένα σημασία το πώς είμαι ντυμένη.

Μερικές φορές με κοιτάζετε με μεγάλη περιέργεια επειδή φοράω αυτά τα ρούχα. Είμαι σίγουρη ότι σας αρέσουν τα δικά σας ρούχα και νιώθετε άνετα με αυτά. Κι εγώ έτσι νιώθω με τα δικά μου

Μερικοί από εσάς μας φέρεστε τόσο καλά και πραγματικά σας θαυμάζω γι' αυτό. Οπως μια φορά που είχα πάει στο σούπερ μάρκετ για ψώνια. Κατά λάθος πήρα χοιρινό κρέας και το έβαλα στο καλάθι μου. Ηρθες κοντά μου χαμογελώντας μου φιλικά και μου έδειξες ότι ήταν χοιρινό. Με κάνει τόσο χαρούμενη το γεγονός ότι είστε ενημερωμένοι για τη θρησκεία μου, που ξέρετε ότι πρέπει να απέχω από κάποιες τροφές λόγω των πεποιθήσεών μου και νοιάζεστε για μένα.

Εκτιμώ πολύ αυτή τη συμπεριφορά και ελπίζω ότι κάποιοι άνθρωποι που μας αντιμετωπίζουν σαν να μην είμαστε κι εμείς άνθρωποι όπως εσείς, να διαβάσουν αυτό το απόσπασμα και να αλλάξουν την άποψή τους για εμάς, τις μουσουλμάνες.

PHOTO: DREAMSTIME

By **MAHDIE HOSSAINI**

A Muslim woman in Europe

Unclear voices, murmuring, intense stares. I cannot understand all these. You keep your distance from me and I wonder why. How do you feel about me? What comes into your mind when you see my clothes, my hijab?

Every time I watch people closely, I discover new things. People look at me in a weird way. Differently. I don't understand your language but I can see it in your eyes. The language of the eyes and the face is the same everywhere. I can see compassion and sympathy in some eyes and hatred in others. When you try to keep away from me, I feel as if I have a contagious disease. It is painful to be treated as a sick person when you are not sick.

Some of you hold your handbags tightly when you see me and I wonder if you think that I'm a thief because of how I am dressed. When I see this, I am scared to get on the bus or on the subway. When I'm on the bus, I try to show my hands to you. I keep my hands busy, to reassure you that I'm not a thief but a simple human being wearing a hijab. When I get off the bus, I take a deep breath and walk away with tired hands and a broken heart. Sometimes you look at me with curiosity just because of my scarf and clothing.

I'm sure you like your clothes and you feel good in them. I feel the same about my robe and hijab, so you should accept me the way I am and respect my choice of clothing. You should appreciate people and their choice of attire without asking them to look like you.

Some of you are smiling when you see me and this smile changes everything for me. It goes deep into my soul and takes away all the negative thoughts in me. Sometimes your little girl in the stroller is looking at me and you stand in front of her to block her view of me. Perhaps you think that she will nightmares because of my appearance.

I remember once a big, tall man who looked very angry. He was screaming and shouting at a small group of Muslim refugee women wearing the hijab. I don't know what he was saying but I guess he was cursing at them, using every insult he knew. I was shocked. I didn't know what to do, I was trying to think what I would do if he were to attack us. I froze and didn't dare move. I felt scared because he looked deranged and I was grateful to you at that moment. You read the fear in my eyes, you ran to me and stood in front of me like a shield, and you saved me. I am thankful for your help.

The only free seat on the bus is beside me. Your three-year-old son is looking at me. He also feels that I look different. You put him beside me, immediately he starts crying and squeezing himself towards you. You take him in your arms and you calm him, you lift him up and you sit beside me with a beautiful smile. Your child feels safe sitting beside me on your knees and I feel relieved and at peace because I have been treated like one of you.

Some of you treat us so nicely and I admire you for that. Once, I was shopping in a supermarket. I took a piece of pork meat by mistake and I put it in my basket. You came to me with a friendly smile and you pointed out to me that it was pork. It makes me so happy that you know about my religion, that you are aware that I must abstain from certain foods because of my beliefs and that you care about me. I appreciate your behaviour and I hope some people who think we are not human beings like you, will read this piece and change their minds and their views toward us, Muslim women.

احساسات یک زن مسلمان در بدو ورود به یک کشور اروپایی

مهدیه حسینی

صداهای نامفهوم،صدای پچ پچ،نگاه های متفاوت،معنای هیچکدام را به درستی درک نمیکنم،کمی از من فاصله میگیری. حیران مانده ام. دلیل کارت را نمیدانم. تو راجع به من چه فکری میکنی؟پوشش من،نوع حجاب من برای تو چه معنایی میتواند داشته باشد.وقتی به آدم های اطرافم با توجه بیشتری نگاه می کنم، چیز های تازه ای کشف میکنم.نگاههای ادمهای اطرافم به من متفاوت است. هر چند زبانم با زبانتان یکی نیست ولی حالات چهره تان برای من بیانگر خیلی چیزهاست.فکر میکنم حالت چهره انسانها در سراسر دنیا دارای یک زبان مشترک است. من در نگاه بعضی از شما حس ترحم و دلسوزی میبینم. در نگاه بعضی از شما حس تنفر را میبینم. وقتی از من فاصله میگیری احساس انسانی را پیدا میکنم که مبتلا به یک بیماری واگیر دار است و چه دردناک است که بیمار نیستی ولی مردم با تو مانند یک مریض رفتار می کنند. بعضی شما با دیدنم کیف خود را محکمتر بغل میگیرید. و من حیرت می کنم از اینکه شما با دیدن نوع پوشش من احساس کردید من دزد هستم؟ با دیدن این حرکاتتان از سوار شدن به اتوبوس و مترو احساس ترس دارم.هنگام سوار شدن در مترو یا اتوس سعی در نشان دادن دستانم به شما دارم تا مطمین شوید دزد نیستم بلکه یک انسان عادی هستم که حجاب دارد. با پیاده شدن از مترو یا اتوبوس نفس راحتی میکشم و با دستانی ناتوان و قلبی شکسته به راهم ادامه میدهم. گاهی از روی کنجکاوی نگاهم می کنی فقط به این دلیل که پوشش من متفاوت است.

مطمین هستم تو لباسی را که پوشیده ای دوست داری و در آن احساس راحتی می کنی، من هم همین احساس را با روسری و لباس بلندم دارم، پس تو باید مرا همانطور که هستم بپذیری و به پوشش من احترام بگذاری. خیلی مهم است که مردم را همانطور که هستند دوست بداری، همانطور که دوست دارند دیده شوند، بدون اینکه از آنها بخواهی مانند تو باشند.

بعضی از شما وقتی مرا میبینید لبخند می زنید و این لبخند همه چیز را برای من تغییر می دهد. این لبخند تا عمق جان من نفوذ می کند و همه افکار منفی را از وجودم بیرون می برد. گاهی دخترک کوچکت داخل کالسکه به من خیره می شود و تو روبروی من می ایستی تا مرا نبیند، شاید فکر میکنی به خاطر وضعیت پوشش من شب کابوس می بیند.

یادم هست یک بار یک مرد قد بلند و بزرگ که خیلی عصبانی به نظر می رسید، بر سر یک گروه کوچک زنان مهاجر مسلمان باحجاب فریاد می کشید. نمی دانم چی می گفت ولی حدس می زنم که به ما لعنت و نفرین می گفت و همه فحش هایی را که بلد بود نثار ما میکرد. شوک زده شده بودم و نمی دانستم اگر به ما حمله کند چکار باید بکنیم. حتا جرات نمی کردم تکان بخورم. ترسیده بودم چون خطرناک به نظر می رسید و مست بود و من سپاسگزار تو هستم که در آن لحظه به کمکم آمدی. تو ترس را در چشمهای من خواندی، به طرفم آمدی و مثل یک سپر مقابل من ایستادی و مرا نجات دادی. من قدردان کمکت هستم.

تنها صندلی خالی اتوبوس کنار من است. پسر سه ساله تو به من نگاه می کند. او هم احساس کرده که من متفاوت به نظر می رسم. او را پهلوی من می نشانی و او بلافاصله شروع به گریه می کند و خودش را به طرف تو می کشد. او را بغل می کنی و و آرامش می کنی و بعد او را بلند می کنی و با لبخندی زیبا کنار من می نشینی . کودکت حالا کنار من و روی زانوی تو احساس امنیت می کند و من احساس آرامش می کنم، چون تو با مانند یکی از خودتان رفتار کردی و به نوع پوشش من توجه نکردی.

رفتار بعضی از شما با من بسیار خوب است و من آن را تحسین می کنم. یک روز در فروشگاه مشغول خرید هستم بی انکه متوجه شوم اشتباها گوشت غیر حلالی در بسته خرید خود بر داشته ام. با لبخندی به سویم میایی مرا متوجه اشتباهم میکنی ومن خوشحال از اینکه تو در مورد دین من اطلاعاتی داری.تو میدانی چیزهایی وجودارد که من به خاطر عقایدم نباید آن ها را بخورم و اینکه تو به فکر من هستی.

از رفتاری که با من داشتی باز هم سپاسگزارم و امیدوارم کسانی که نگاه درستی به من ندارند این نوشته را بخوانند و فکرشان را در مورد یک زن مسلمان تغییر دهند.

آرزوی شما چیست؟

این سوال را با دها نفر از پناهندگان در میان گذاشتم. مردان و زنانی که زندگی شان را به خطر انداختند تا آینده ای نو را بنا کنند.

من هم آرزوهای خوبی داشتم. وقتی خانواده ام تصمیم گرفتند به اروپا مهاجرت کنند احساس می کردم رویاهایم به زودی به حقیقت خواهد پیوست.

اما به نظر می رسد که سیاست مداران اروپایی نمی خواهند به پناهندگان افغان به همان چشمی که به دیگر پناهجویان از کشورهای جنگ زده نگاه می کنند، ببینند. برخی از کشورهای اروپایی حتی شروع به باز فرستادن پناهجویان افغان به کشورشان نموده اند. این چیزی است که باعث ناامیدی و دلسردی راجع به رسیدن به آرزوهایمان می شود. نمی دانیم فردا چه سرنوشتی در انتظارمان خواهد بود. ما در شرایط بی ثباتی زندگی می کنیم.

زندگی سخت استو ما خسته شده ایم. ما دلواپس آینده ی نامعلوم خود هستیم. وقتی می بینم پدر و مادرم هر روز پیرتر می شوند و موهای سفید بیشتری بر سرشان می بینم، احساس ناامیدی و شکست می کنم.

به نظر می رسد دنیا قادر به درک ما نیست. اما من هنوز هم رویایی دارم.

رویای من یک جهان پر از صلح و بدون مرز است

آرزوی شما چیست؟ روبرو شدن با این سوال در حال حاضر برای من بسیار مشکل است. ما آرزوهای و برنامه های مشخص برای زندگی داشتیم. ما سرزمین خود را ترک کردیم و به سمت اروپا آمدیم تا به آرزوهای مان برسیم. امیدوار بودیم زندگی آرامی داشته باشیم، امنیت داشته باشیم، درس بخوانیم و داشته باشیم. ما رویاپردازی کردیم، برای خودمان هدف تعیین کردیم و از کشورمان بیرون آمدیم تا آینده خود را بسازیم. اما حالا می خواهم با شما از رویاهایی بگویم که تبدیل به سراب شده است و از آرزوهایی که تبدیل به رنج و درد شده اند. می خواهم از روزهای بی پایان و دردناکی بنویسم که یکی پس از دیگری می آیند و می گذرند، همانطور که ما از رویاهایمان دور و دورتر می شویم. دل های ما شکسته است، زندگی سخت است و گذشته آزارمان می دهد. آینده نامعلوم است. ما از تظاهر به خوب بودن خسته شده ایم. هیچکس ناامیدی، قلب های شکسته، احساسات و تنهایی و محرومیت ما را درک نمی کند.

من برای همه مردم رنجدیده و ستم کشیده کشورم و برای همه پناهندگان دنیا آرزوی پایان رسیدن دردها و رنج ها و آوارگی ها را دارم و از چند نفر دیگر هم که در کمپ اسخیستوس زندگی می کنند، آرزو هایشان را پرسیدم

نجمیا :آ رزویم داشتن یک هویت است،هویتی که این فرصت را به من بدهد تا در زندگی پیشرفت کنم و به آرزوهایم برسم. آرزوی من زندگی در دنیایی بدون جنگ و خونریزی است،آرزوی من دنیایی بدون مهاجر و سیم خاردار است.آرزوی من دنیایی آزاد و بدون مرز است.

خاطره_۳۰ ساله: آرزویم این است که در راه قاچاق به سمت صربستان اتفاق بدی برای بچه ها و خانواده ام نیفتد

نسیمه_۴۷ ساله: آرزویم این است که بچه هایم به مقصدشان برسند و خوشبختی و موفقیت را در زندگی آنها ببینم.

رومینا_۲۷ ساله: آرزویم این است که هر چه زودتر به آلمان برسیم و آینده خود را در آنجا بسازیم.

صدیقه: آرزویم این است که هر چه زودتر شوهرم را ببینم

زری_۳۰ ساله: آرزویم این است که زندگی آرامی داشته باشم زودتر از این وضعیت نجات پیدا کنم

فاطمه_۲۹ ساله: آرزویم این است که خانواده از هم جدا افتاده ام، دوباره دور هم جمع شوند

سمیرا_۱۶ ساله: آرزویم یک زندگی خوب و یک خانواده همیشه خوشحال است

فرانگیز_۱۶ ساله: آرزویم این است که این قدر پول داشته باشم تا دیگر احتیاج به کمک هیچ کس نداشته باشم

نسیمه_۲۵ ساله: آرزویم این است که دختر مریضم هر چه زودتر خوب شود و دوباره سلامتی و خوشحالیش را ببینم.

یگانه_۱۱ ساله: آرزویم این است که مرز دوباره به روی همه مهاجران باز شود

روح الله_۱۴ ساله: آرزویم این است که خانواده ام دوباره دور هم جمع شوند

حامد_۲۱ ساله: آرزویم این است که والیبالیست مشهوری بشود

محمد: آرزویم آین است که در کشورم صلح برقرار شود و یک روز دوباره به کشورمان برگردیم

محمدرضا_۱۸ ساله: آرزویم این است که فوتبالیست مشهوری شوم و خانواده ام دوباره دور هم جمع شوند.

همه پناهندگان و مهاجرانی که اینجا هستند، زن و مرد، پیر و جوان یک آرزوی مشترک دارند؛ اینکه این روزهای سخت به پایان برسد و امیدوارند بتوانند در کشوری امن و آرام یک زندگی جدید را شروع کنند.

Σκίτσο της Νάτζμια Χοσσαϊνί: Το όνειρό μου

Τα όνειρά μας

Ποιο είναι το όνειρό σου; Κάναμε αυτή την ερώτηση σε δέκα πρόσφυγες στην Ελλάδα. Αντρες και γυναίκες που ρίσκαραν τη ζωή τους για ένα καλύτερο αύριο. Η απάντηση στην ερώτηση αυτή τις περισσότερες φορές ήρθε με σιωπή και λύπη.

Της **ΝΑΤΖΜΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Είχα κι εγώ πολλά όνειρα. Οταν η οικογένειά μου αποφάσισε να πάει στην Ευρώπη, σκέφτηκα πως τα όνειρά μου θα γίνονταν πραγματικότητα. Το όνειρό μου ήταν να ζήσω ειρηνικά και με ασφάλεια, να μπορέσω να συνεχίσω τις σπουδές μου και να έχω μια ταυτότητα. Ηθελα να ζήσω χωρίς φόβο όπως οι άνθρωποι που ζουν σε χώρες με ειρήνη. Αλλά φαίνεται πως η πολιτική της Ευρώπης δεν βλέπει τους Αφγανούς με τον ίδιο τρόπο που βλέπει τους πρόσφυγες από χώρες σε εμπόλεμη ζώνη.

Κάποιες χώρες της Ευρωπαϊκής Ενωσης ξεκίνησαν να απελαύνουν Αφγανούς πρόσφυγες πίσω στο Αφγανιστάν. Αυτό είναι κάτι το οποίο μας κλέβει κάθε ελπίδα για το μέλλον και τα όνειρά μας. Δεν ξέρουμε τι θα μας συμβεί. Ζούμε σε αβέβαιες συνθήκες καθημερινά. Η ζωή είναι πολύ δύσκολη και είμαστε εξαντλημένοι. Ανησυχούμε έντονα για το μέλλον μας.

Βλέποντας τους γονείς μου να γερνάνε, και τα μαλλιά τους μέρα με τη μέρα να έχουν όλο και περισσότερες άσπρες τρίχες, νιώθω διαλυμένη και ηττημένη. Μοιάζει σαν ο κόσμος να μη μας καταλαβαίνει. Αλλά ακόμα έχω όνειρα. Το όνειρό μου είναι ένας ήσυχος κόσμος χωρίς σύνορα.

Ποιο είναι το όνειρό μου; Είναι πολύ δύσκολο να απαντήσω σε αυτή την ερώτηση αυτή τη στιγμή. Είχαμε όνειρα και πλάνα για τη ζωή μας. Αφήσαμε την πατρίδα μας και μεταναστεύσαμε στην Ευρώπη για να «συναντήσουμε» τις ευχές μας. Ελπίζαμε να έχουμε μια ζωή με ειρήνη, ασφάλεια και δυνατότητα για εκπαίδευση και να βρούμε μια ταυτότητα. Ονειρευόμασταν, βάλαμε στόχους και φύγαμε από τη χώρα μας για να χτίσουμε το μέλλον μας. Αλλά θέλω να σας μιλήσω γι' αυτά τα όνειρα που μάλλον ήταν μια οφθαλμαπάτη, για τις φιλοδοξίες μας που μετατράπηκαν σε έναν εφιάλτη. Θέλω να γράψω γι' αυτές τις ατελείωτες, εξοντωτικές μέρες που περνάνε η μία μετά την άλλη, απομακρύνοντάς μας όλο και περισσότερο από τα όνειρά μας. Η καρδιά μας έχει σπάσει, η ζωή είναι σκληρή, το παρελθόν μάς στοιχειώνει. Το μέλλον είναι αβέβαιο. Εχουμε κουραστεί να προσποιούμαστε ότι όλα είναι καλά. Κανείς δεν καταλαβαίνει την απελπισία μας, τη ραγισμένη μας καρδιά και τα συναισθήματά μας, τη μοναξιά και τη στέρηση.

Κάνω ευχές για τους καταπιεσμένους συμπατριώτες μου και όλους τους πρόσφυγες του κόσμου και έχω ρωτήσει αρκετούς ανθρώπους εδώ στο Σχιστό ποιες είναι οι ευχές τους.

Νατζμέχ: Εύχομαι να βρω μια νέα ταυτότητα, μία ταυτότητα που θα μου δώσει τη δυνατότητα να προχωρήσω στη ζωή μου και να κυνηγήσω τα όνειρά μου. Ονειρεύομαι να ζήσω σε έναν κόσμο χωρίς πόλεμο και αίμα, έναν κόσμο χωρίς πρόσφυγες και αγκαθωτά συρματοπλέγματα. Ονειρεύομαι έναν ελεύθερο κόσμο χωρίς σύνορα.

Χατερέ, 30 ετών: Εύχομαι να μη συμβεί τίποτα κακό στην οικογένειά μου και στα παιδιά μου στο δρόμο μας για τη Σερβία.

Νασιμέ, 47 ετών: Εύχομαι να δω τα παιδιά μου να βρίσκουν το δρόμο τους και να έχουν μια καλή και επιτυχημένη ζωή.

Ρομίνα, 27 ετών: Εύχομαι να μπορούσαμε να πάμε στη Γερμανία το συντομότερο δυνατό και να ξεκινήσουμε μια νέα ζωή εκεί.

Σεντιγκέ: Εύχομαι να δω τον άντρα μου σύντομα.

Ζαρί, 30 ετών: Ονειρεύομαι μια ζωή με ειρήνη και να βγω γρήγορα από αυτή την κατάσταση.

Φατιμέ, 29 ετών: Εύχομαι να ξαναδώ τη χαμένη μου οικογένεια και πάλι ενωμένη.

Σαμιρά, 16 ετών: Εύχομαι να είμαστε ευτυχισμένοι με την οικογένειά μου και να ζούμε με ειρήνη.

Φαρανγκίς, 16 ετών: Εύχομαι να γίνω αρκετά πλούσια για να μην έχω ανάγκη κανέναν.

Νασιμέ, 25 ετών: Εύχομαι να γίνει γρήγορα καλά η κόρη μου και να τη δω και πάλι υγιή και ευτυχισμένη.

Γεγκονέ, 11 ετών: Εύχομαι ν' ανοίξουν και πάλι τα σύνορα για όλους τους πρόσφυγες.

Ρουχολά, 14 ετών: Εύχομαι να ξαναδώ την οικογένειά μου και πάλι ενωμένη.

Χαμέντ, 21 ετών: Εύχομαι να γίνω διάσημος βολεϊμπολίστας.

Μοχαμάντ: Εύχομαι η ειρήνη και η ασφάλεια να επιστρέψουν και πάλι στη χώρα μου και μια μέρα να μπορέσουμε να επιστρέψουμε και πάλι εκεί.

Μοχαμάντ Ρεζά, 18 ετών: Εύχομαι να γίνω διάσημος ποδοσφαιριστής και να ξαναδώ την οικογένειά μου ενωμένη.

Ολοι οι πρόσφυγες μαζεύτηκαν εδώ με μια κοινή φιλοδοξία ανεξάρτητα από το φύλο ή την ηλικία τους. Εύχονται αυτές οι δύσκολες στιγμές να φτάσουν στο τέλος τους και ελπίζουν να ξεκινήσουν μια νέα ζωή σε μια ασφαλή και ειρηνική χώρα.

ΜΕ ΛΕΝΕ ΝΑΤΖΜΙΑ
Χοσσαϊνί. Είμαι από το Αφγανιστάν. Γεννήθηκα στο Ιράν και έχω τελειώσει το Λύκειο. Σπουδάζω τέχνες στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στην Ελλάδα και στο μέλλον θέλω να γίνω γραφίστρια ή παρουσιάστρια τηλεόρασης.

من نجمیا حسینی هستم. اهل افغانستان و متولد ایران. تا کلاس دوازده درس خواندم و یک سال می شود به همراه خانواده ام در یونان زندگی می کنم. در حال حاضر مشغول تحصیل رشته هنر در یکی از دانشگاه های آتن هستم.می‌خواهم در آینده یک گرافیست مشهوریا یک مجری تلویزیونی شوم.

Θέλω να γράψω, αλλά δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω. Ποιο είναι το όνειρό σου; Νιώθω ότι έχουμε χάσει όλα μας τα όνειρα σε αυτή τη σύγχυση και την αναμονή, αλλά θέλω να γράψω για το δικό μου όνειρο, το οποίο είναι όνειρο πολλών προσφύγων που ζουν σε αυτό το χώρο εδώ και περίπου ένα χρόνο, οι οποίοι δεν ξέχασαν τα όνειρά τους και ανυπομονούν να τα πραγματοποιήσουν

می‌خواهم بنویسم اما نمی دانم از کجا شروع کنم ؛ آرزوی شما چیست؟
بازهم آرزوی خود را میان این همه انتظار و دلواپسی گم کرده ایم...اما می نویسم از آرزوی خود و آرزوی هزاران مهاجر افغانی که به مدت یک سال زندگی در کمپ هنوز آرزوی خود را فراموش نکرده اند و برای محقق شدن آرزوهای خود صبر پیشه کرده اند...

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

ΟΜΑΔΑ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑΣ
Αριστέα Πρωτονοταρίου
Νάτζμια Χοσσαϊνί
Μαχντιέ Χοσσαϊνί

ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
Φατιμέ Χοσσαϊνί
Φατιμέ Σενταγάτ
Μαντινέ Τζαφαρί
Μαχντιέ Χοσσαϊνί
Νάτζμια Χοσσαϊνί
Ναζιλά Γκαφουρί
Παραστού Χοσσαϊνί
Σαμιρά Καριμί
Ζοχρέ Γασεμί

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ
Παραστού Χοσσαϊνί

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ ΦΑΡΣΙ/ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ
Βαχίντ Πετζμάν

ΔΙΕΡΜΗΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ/ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΡΙΑ
Ιωάννα Χατζή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Μικέλα Χαρτουλάρη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΛΟΓΟΤΥΠΟΥ
Μιχάλης Παπαντωνόπουλος

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Λουίζα Καραγεωργίου

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Μυρσίνη Ζορμπά

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
Αλκαμένους 11Β, Σταθμός Λαρίσης
Τηλ.: 210-8846590
www.ddp.gr
email: diktio1@gmail.com

τιμ σρδβιρι
نجمیه حسینی
مهدیه حسینی
اریسته آ پروتونوتاریو

τιμ νοισσνδγαν
فاطمه حسینی
فاطمه صداقت
مدینه ظفری
مهدیه حسینی
نجمیه حسینی
نازیلا غفوری
پرستو حسینی
سمیرا کریمی
زهره قاسمی

عکاس:
پرستو حسینی

مترجم **فارسی و مشاور فرهنگی:**
وحید پژمان

مترجم یونانی و مشاور فرهنگی:
یوحانا خاتسی

network for children's rights
Alkamenous 11b
Larissis Station
Tel. 210 8846590
diktio1@gmail.com
www.ddp.org.gr

migratorybirds.ddp@gmail.com

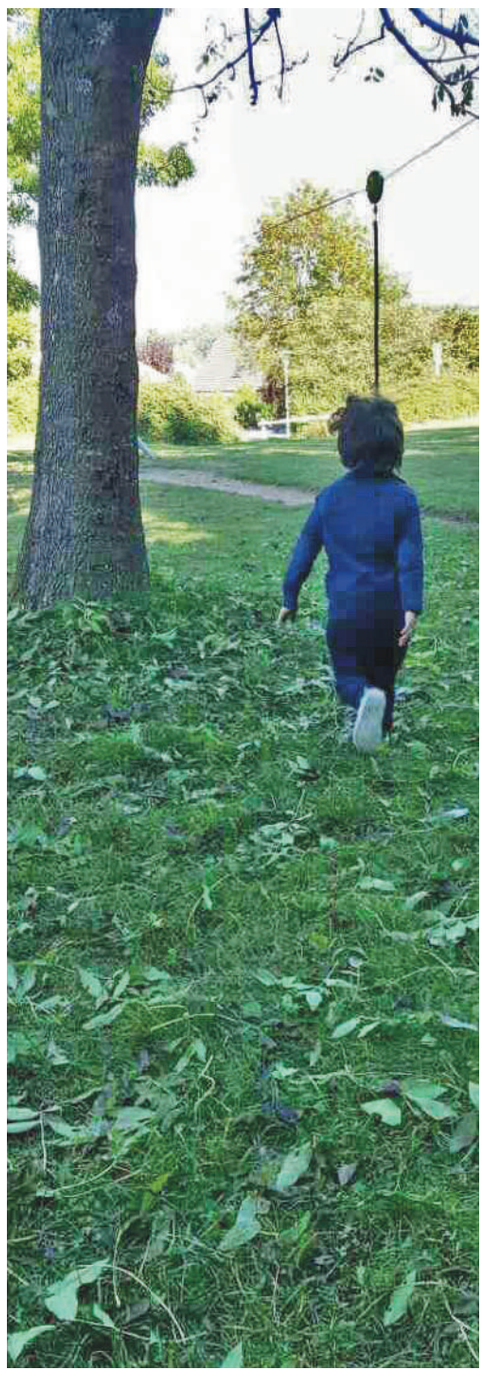

نام شعر:خاطرات
شاعر:مهدیه حسینی

من آواره ترین آواره ی این شهرم
در سرم هوای رفتن دارم
به کجا ؟ نمیدانم
کسی هست راه نشانم دهد؟
مرا بفهمد؟ مرا دریابد؟
کسی هست؟
گمگشته ام در
خاطراتم...خاطراتم،باران
خورده اند
بوی خاک میدهند... مشامم را
می آزارد
مرا از هیاهوی خاطراتم
بیرون بکشید
از دور چراغهایی به سویم
چشمک می زنند
باور کنم چشمک چراغها را،یا
تمنای چشمانم را
جاده ی خاطراتم بسی
طولانیست
میخواهم شتابان بگذرم... از
لابلای خاطراتم
همه هجوم آورده اند...سعی
میکنم از کنارشان بی تفاوت
بگذرم
آه مگر میشود؟ یکی دستم را
گرفته... یکی بر پایم فتاده
یکی دست برگردنم انداخته
دیگری شتابان به دنبالم می
آید... مرا یارای گذشتن از
خاطراتم نیست
!کمک! کمک

Αναμνήσεις

Της **ΜΑΧΝΤΙΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Περιπλανώμενη σε αυτή την πόλη
Σκέφτομαι να φύγω
Για πού; Δεν ξέρω...
Υπάρχει κάποιος να μου δείξει το δρόμο;
Να με καταλάβει; Να με βρει; Υπάρχει κανείς;
Είμαι χαμένη στις αναμνήσεις μου...
αναμνήσεις βρεγμένες και σκονισμένες
Με ενοχλεί...
Βγάλε με από το πλήθος των αναμνήσεων
Φώτα αναβοσβήνουν από πολύ μακριά
Ο δρόμος των αναμνήσεων είναι μακρύς
Θέλω να τον προσπεράσω γρήγορα...
Μου επιτέθηκαν όλοι, θέλω
να τους αγνοήσω και απλά να περάσω
Μα! Είναι δυνατόν;
Κάποιοι μου πιάνουν το χέρι, κάποιοι με πιάνουν από τα πόδια, κάποιος με αγκαλιάζει
Κάποιοι με κυνηγούν συνεχώς... Δεν μπορώ να διαγράψω τις αναμνήσεις μου
Βοήθεια! Βοήθεια!

This document covers humanitarian aid activities implemented with the financial assistance of the European Union. The views expressed herein should not be taken, in any way, to reflect the official opinion of the European Union, and the European Commission is not responsible for any use that may be made of the information it contains.

Θλιμμένη βροχή

Της **ΜΑΝΤΙΝΕ ΤΖΑΦΑΡΙ**

Οι ερωτευμένοι ερωτεύονται κάτω από τη βροχή. Οι περισσότεροι άνθρωποι απολαμβάνουν τη μυρωδιά της βροχής και την αίσθηση της δροσιάς της. Σε πολλούς ανθρώπους αρέσει να περπατάνε στη βροχή και σε κάποιους αρέσει να κάθονται στο παράθυρο και να την παρατηρούν. Πριν έρθω εδώ, αγαπούσα κι εγώ τη βροχή. Μου άρεσε πολύ να περπατάω στη βροχή. Μου έδινε την αίσθηση της γαλήνης σαν μια γλυκιά μελωδία, όμως αυτές τις μέρες η βροχή με ενοχλεί, ο ήχος της είναι τόσο διαπεραστικός που πλέον δεν με πρεμεί.

Πριν από μερικούς μήνες, στο Κέντρο Φιλοξενίας του Σχιστού είχαμε σκηνές. Η σκηνή μου ήταν η μόνη μου ασπίδα σε αυτό τον κόσμο και τη χρειαζόμουν για να επιβιώσω. Προσευχόμουν να σταματήσει να βρέχει για να μην καταστραφεί.

Οταν η βροχή αρχίζει, χτυπάει με δύναμη τη σκηνή και ο άνεμος την τραντάζει τόσο δυνατά, που νομίζω ότι θα την ξεριζώσει. Οταν η βροχή χτυπάει τη σκηνή, κάνει έναν φρικτό θόρυβο που με τρομάζει.

Οσο η βροχή δυναμώνει, πέφτω κάτω και τσαλακώνομαι, πιέζω τα γόνατά μου στους ώμους μου και ακόμη βρέχει. Πέφτει τόσο πολύ νερό στο έδαφος, που αρχίζει να μπαίνει μέσα στη σκηνή από κάθε γωνία. Οι άνθρωποι προσπαθούν να προστατευτούν, αλλά δεν υπάρχει κανένας τρόπος. Η σκηνή ήταν τόσο κρύα και η μοναδική κουβέρτα που θα μπορούσε να με σώσει από το κρύο είχε κι αυτή βραχεί. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα παρά να περιμένουμε υπομονετικά, με δάκρυα και λύπη στα μάτια μέχρι όλο αυτό να σταματήσει.

Δυσκολίες από νωρίς το πρωί. Η βροχή καταστρέφει τα πάντα. Ο άντρας που έχει τη σκηνή προσπαθεί να καταλάβει τι έχει μόλις συμβεί (επάνω). Επειτα από τη δυνατή βροχή, μια σκηνή βουτηγμένη στη λάσπη και στη βρομιά, η δική μου σκηνή (αριστερά)

Θυμάμαι αυτές τις μέρες τόσο καθαρά. Οταν η βροχή σταματάει, όλοι προσπαθούν να βρουν έναν τρόπο ν' απαλλαγούν από όλο αυτό το χάος που επικρατεί. Εξω και γύρω από τη σκηνή, υπάρχει μόνο νερό και λάσπη. Είναι δύσκολο ακόμα και να περπατήσεις, αλλά όλοι βιάζονται να τις φτιάξουν ξανά. Κάποιοι άνθρωποι στέκονται απελπισμένοι, με μάτια γεμάτα θλίψη, χωρίς να ξέρουν τι να κάνουν, αφού η καταιγίδα τούς κατέστρεψε το «σπίτι».

Κάθε φορά που βρέχει, αντιμετωπίζουμε την ίδια κατάσταση. Οι ανθρωπιστικές οργανώσεις και το προσωπικό στο χώρο προσπαθούν να βοηθήσουν και να κάνουν κάτι, αλλά όλα είναι μάταια και κάποιες φορές χειροτερεύουν την κατάσταση. Μας έδωσαν πλαστικά καλύμματα για να καλύψουμε τη σκηνή, αλλά δεν αντιλήφθηκαν ότι το νερό ρέει στο έδαφος και βρίσκει το δρόμο του να μπει μέσα. Αυτές τις μέρες, η οικογένειά μου και οι άνθρωποι στο κέντρο φιλοξενίας νιώθουν πολύ ανήσυχοι και αγχωμένοι. Οταν αρχίζει να βρέχει, βλέπεις τον πανικό στα μάτια όλων. Οταν πλέον κοπάσει, αυτό που μας φέρνει είναι θλίψη και πόνο στις καρδιές μας.

Συνταγή για Kabuli Palaw

Της **ΦΑΤΙΜΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

ΤΟ KABULI PALAW είναι παραδοσιακό πιάτο από το Αφγανιστάν και είναι ένα από τα αγαπημένα φαγητά των Αφγανών. Συνηθίζουν να το μαγειρεύουν όπου κι αν βρίσκονται, ακόμη κι όταν είναι πολύ μακριά από τη χώρα τους. Ελπίζουμε να το φτιάξετε κι εσείς και να το απολαύσετε.

Υλικά

200 ml φυτικό λάδι
1 κρεμμύδι ψιλοκομμένο
800 γρ. πόδι ή ώμο αρνιού (με το κόκαλο), κομμένο σε κομμάτια των 6 cm
1 κ.σ. τριμμένο σκόρδο
2 κ.σ. αλάτι
2 λίτρα (8 φλιτζάνια) νερό
75 γρ. (⅓ φλιτζανιού) λευκή ζάχαρη
2 κ.σ. γκαραμασάλα (μείγμα μπαχαρικών από γαρίφαλο, φύλλα δάφνης, κάρδαμο και κανέλα)
1½ κ.γ. φρεσκοτριμμένο κάρδαμο
1 κιλό ρύζι basmati, μουλιασμένο σε κρύο νερό για 4 ώρες ή όλο το βράδυ
250 γρ. καρότα, καθαρισμένα και κομμένα σε μπαστουνάκια
75 γρ. σταφίδα σουλτανίνα
75 γρ. μιξ τριμμένων αμύγδαλων και φιστικιών για το γαρνίρισμα

Οδηγίες παρασκευής

Για τη συνταγή θα χρειαστεί να ξεκινήσετε τουλάχιστον 4 ώρες νωρίτερα ή από το προηγούμενο βράδυ αν το επιτρέπει ο χρόνος. Ζεστάνετε 50 ml από το λάδι σε ένα μεγάλο τηγάνι σε μέτρια προς δυνατή φωτιά, ρίξτε το κρεμμύδι και τσιγαρίστε το για 6-8 λεπτά ή μέχρι να ροδίσει. Προσθέστε το κρέας, το σκόρδο και 1 κουταλιά της σούπας αλάτι και μαγειρέψτε για 8-10 λεπτά ή μέχρι να ροδοκοκκινίσει το κρέας και από τις σύο πλευρές.

Προσθέστε νερό, χαμηλώστε τη φωτιά, ξαφρίστε κατά διαστήματα, για περίπου μιάμιση ώρα ή μέχρι να μαλακώσει το κρέας. Αποσύρετε το κρέας από το τηγάνι και αφήστε το στην άκρη. Κρατήστε το ζωμό. Βάλτε τη μισή ποσότητα της ζάχαρης σε ένα καυτό τηγάνι σε μέτρια φωτιά. Ανακατέψτε διαρκώς για 5-6 λεπτά ή μέχρις ότου καραμελώσει η ζάχαρη. Προσεκτικά, προσθέστε 250 ml (1 φλιτζάνι) από το ζωμό, το υπόλοιπο αλάτι, 1 κουταλιά της σούπας γκαραμασάλα και μια πρέζα κάρδαμο. Αφήστε το να βράσει, το αποσύρετε από τη φωτιά και το αφήνετε στην άκρη.

Στραγγίξτε το ρύζι. Μαγειρέψτε το σε μεγάλη κατσαρόλα με βραστό νερό για 5 λεπτά ή μέχρι να είναι σχεδόν έτοιμο. Στραγγίξτε και βάλτε το στην κατσαρόλα. Περιχύστε με το μείγμα της καραμελωμένης ζάχαρης και μία πρέζα γκαραμασάλα και κάρδαμο και ανακατέψτε καλά μέχρι να καλυφθεί.

Ζεστάνετε μια κουταλιά λάδι σε ένα τηγάνι σε μέτρια φωτιά. Προσθέστε τα καρότα και τη ζάχαρη που έμεινε και ανακατέψτε για 5 λεπτά ή μέχρι να καραμελώσουν ελαφρώς και να γυαλίζουν. Προσθέστε και τις σταφίδες και μαγειρέψτε για 1 λεπτό ακόμη. Αποσύρετε από τη φωτιά, προσθέστε ακόμα μια πρέζα κάρδαμο και αφήστε το στην άκρη.

Ζεστάνετε το υπόλοιπο λάδι σε ένα τηγάνι και αφήστε το να κάψει. Προσθέστε μέσα το ρύζι. Χρησιμοποιώντας το πίσω μέρος μιας κουτάλας, δημιουργήστε τρύπες στο ρύζι και αφήστε το να αχνίσει. Διακοσμήστε το ρύζι με τα καραμελωμένα καρότα και τις σταφίδες και τα κομμάτια αρνιού.

Καλύψτε καλά την κατσαρόλα με μια πετσέτα και από πάνω κλείστε καλά με το καπάκι της. Βάλτε το σε δυνατή φωτιά και μαγειρέψτε για περίπου 5 λεπτά. Χαμηλώστε τη φωτιά και μαγειρέψτε για άλλα 10 λεπτά.

Αποσύρετε από τη φωτιά και αφήστε το καλυμμένο για περίπου 10 λεπτά να «ξεκουραστεί». Αφαιρέστε το κρέας και τα καρότα με τις σταφίδες και ανακατέψτε πολύ καλά το ρύζι. Για το σερβίρισμα, σε μια πιατέλα βάλτε ρύζι, από πάνω βάλτε το κρέας, και καλύψτε με το υπόλοιπο ρύζι. Προσθέστε τα καρότα και διακοσμήστε με αμύγδαλα και φιστίκια.

قابلی پلو

فاطمه حسینی

مقدمه:

این غذا یکی از غذاهای مورد علاقه مردم کشور من است که اگر جایش در مهمانی ها خالی باشد، کمبود آن احساس میگردد.مردم کشور من حتی در غربت هم این غذا را طبخ میکنند. امیدوارم این غذا را طبخ کنید واز خوردن آ ن لذت ببرید.

مواد لازم:(برای چهارنفر)

برنج: گرم۵۰۰
گوشت گوسفند : گرم ۷۰۰
روغن :گرم۲۵۰
پیاز: عدد۲
شکر : قاشق۳ بزرگ
نمک و ادویه جات: به مقدار کافی
آب
رب گوجه فرنگی:به مقدار لازم
مواد لازم برای تزئین قابلی پلو:
هویج
کشمش
خلال پسته و بادام
هل به مقدار کافی
روغن به مقدار ضرورت
زعفران به مقدار کافی

«طرز تهیه مواد برای تزئین روی قابلی پلو»

ابتدا هویج را بصورت باریک برش می دهیم.ابتدا کشمش و بعدا هویج را با روغن سرخ نموده، مقدار سه قاشق بزرگ شکر(شکر+را با کمی آب شربت نموده) و روی حرارت ملایم گذاشته. خلال هویج، خلال بادام و پسته را اضافه نموده و دم بگذارید.

«طرز تهیه»

گوشت را خرد نموده، شسته وبا مقداری روغن تفت داده، پیاز ریز شده را طلایی و بریان نموده و گوجه را اضافه نمایید، گوشت را نیز به آن اضافه کنید، برای چند دقیقه در بین روغن و پیاز و رب چرخ داده و آب اضافه کنید، بگذارید بخار دیده و نرم گردد. در قابلمه ای دیگر مقدار کافی آب و نمک ریخته بعد از اینکه آب جوش آمد، برنج را اضافه نموده، تا دانه های برنج نرم گردد و مغز نداشته باشد. برنج را صاف نموده و دوباره برنج را در یک قابلمه ریخته و هویج و مواد پخته شده و تهیه شده را روی برنج ریخته و مقداری روغن داغ نموده و روی برنج بیندازید. روی برنج حفر ه ها ایجاد نموده و برنج را دم بگذارید به مدت بیست دقیقه الی نیم ساعت. بعد از نیم ساعت غذا را به دلخواه خود تزئین نموده و نوش جان فرمایید

باران همراه با غم

مدینه جعفری

باران زیبا ست وعاشقان عاشق باران.خیلی ازمردم این دنیا از بوی باران لذت میبرند و احساس شادابی میکنند . خیلی ها دوست دارند زیر باران قدم بزنند و بعضی ها دوست دارند از پنجره اتاق شان باران را تماشا کنند. من هم قبل از این که پا به این کمپ بگذارم عاشقانه باران را دوست داشتم ،عاشق قدم زدن زیر باران بودم، صدای باران برایم همانند موسیقی ارامش بخش بود، اما این روزها باران آزارم می دهد ،صدایش گوش خراش است ودیگربرایم ارامش بخش نیست . چند ماه پیش این کمپ پر بود از خیمه ها و یکی از آن خیمه ها تنها سرپناه من در این دنیابود و برای ادامه ای زندگی وگذراندن شب ها و روزها به ان نیاز داشتم ، برای سالم ماندن خیمه ام و باران کمتر دعا می کردم. زمانی که باران شروع به باریدن می کرد، با تمام قدرت خود را به خیمه ام میکوبید وباد به شدتی خیمه را تکان می داد که فکر می کردم همین لحظه خیمه ازجایش کنده می شود .از برخورد باران با خیمه صدای ناهنجاری ایجاد می شدکه از شنیدن ان احساس ترس میکردم. وقتی باران شدیدتر میشد ضربات آن با شدت بیشتری با خیمه برخورد می کرد و من از ترس خودم را مچاله می کردم وزانوهایم را بغل می گرفتم و باران همچنان میبارید. آب زیادی برروی زمین جاری میشد واز هرگوشه به داخل خیمه ها نفوذ میکرد. صاحبان خیمه ها تمام تلاش خودرا برای جلوگیری از ورود اب به داخل خیمه می کردند اما راهی برای جلوگیری از نفوذ آب وجود نداشت. داخل خیمه ها پر از اب می شد وتنها پتویی که ما را از سرما در امان نگه میداشت خیس بود. داخل خیمه ها سرد بود و از دست ما هیچ کاری برنمی آمد جز غم و غصه خوردن برای وضعیت فعلی خودمان. خوب یادم هست بعداز پایان باران همه به دنبال چاره ای برای خود بودند. بیرون ار خیمه ها و تمام دور و بر ما زمین پراز گل و لای و آب است، به حدی که حتی به سختی می شود راه رفت. اما تمام ساکنین کمپ با عجله تلاش می کنند تا خیمه های خیس و خراب را دوباره درست کنند. افرادی هم هستند که با چهره های ناامید ایستاده اند، چشمان شان پر از نگرانی و ناراحتی است و نمی دانند چه کنند، چون طوفان و تند باد خیمه هایشان را ویران کرده است .

این مشکلات را همیشه از شروع تا پایان بارندگی داریم. سازمان های خیریه ومقامات کمپ تلاش می کنند کمک کنند اما تلاش آنها بیهوده است و حتی گاهی اوضاع را سخت تر می کند.

آنها به ما پلاستیک داده اند تا خیمه ها را با آن بپوشانیم اما بدون توجه به اینکه آب های جاری بر روی زمین به داخل خیمه ها نفوذ می کند و به داخل خیمه ها راه پیدا می کند.

این روزها من ،خانواده ام و مردم ساکن کمپ، همه ما باشروع هر باران احساس خطر می کنیم و به راحتی می توان درد و رنج و اضطراب را در چهره های ما دید.

این روزها باران درد و غم به قلب . های ما می آورد.

Οργανώσεις και δράσεις στο Κέντρο

Των **MANTINE ΤΖΑΦΑΡΙ** και **ΣΑΜΙΡΑ ΚΑΡΙΜΙ**

Στο Κέντρο Φιλοξενίας Προσφύγων Σχιστού δραστηριοποιούνται πολλές οργανώσεις. Κάποιες από αυτές ασχολούνται με παιδιά και εφήβους, κάποιες άλλες με ενήλικες και υπάρχει και μία ακόμη οργάνωση η οποία είναι υπεύθυνη για τη διοργάνωση και τη διαχείριση του χώρου.

Αυτοί που προσπαθούν να βοηθήσουν, να εκπαιδεύσουν και κανονίζουν τα καθημερινά προγράμματα για τα παιδιά και τους εφήβους είναι οι οργανώσεις «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» και «Save the Children». Αυτές οι δύο οργανώσεις έφεραν ένα μεγάλο κοντέινερ για έγκυες γυναίκες, μωρά και μητέρες που πρέπει να θηλάσουν τα μωρά τους. Εκεί, μαθαίνουν στις γυναίκες πώς να φροντίσουν ένα μωρό και τους παρέχουν ένα ζεστό περιβάλλον για την ιερή αυτή πράξη του θηλασμού.

Επίσης, έφεραν άλλο ένα κοντέινερ, για τα μικρά παιδιά. Εκεί μπορούν να μάθουν τα βασικά της ελληνικής γλώσσας μέσα από το παιχνίδι. Επίσης υπάρχουν πολλές καθημερινές δραστηριότητες, όπως ζωγραφική και μουσική. Αυτή η υπέροχη ομάδα που τα πλαισιώνει, μαθαίνει στα παιδιά παιδικά τραγούδια και πώς να κάνουν κατασκευές. Για τα παιδιά που μένουν εδώ, αυτό το κοντέινερ είναι το μοναδικό μέρος στον κόσμο όπου μπορούν να νιώσουν ασφαλείς. Το βλέπουν σαν το μεγαλύτερο και το καλύτερο σχολείο του κόσμου.

Η οργάνωση «Save the Children» παρέχει σε καθημερινή βάση μαθήματα ελληνικών και αγγλικών για αγόρια και κορίτσια. Σε συνεργασία με το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού», προσφέρουν, εκτός των άλλων, και αθλητικές δραστηριότητες όπως ποδόσφαιρο και βόλεϊ. Οι νέοι τρελαίνονται να συμμετέχουν σε αυτές τις δραστηριότητες. Επιπλέον, πραγματοποιούνταν μαθήματα φωτογραφίας σε εφήβους, οι οποίοι από την πρώτη στιγμή έδειξαν τον ενθουσιασμό τους. Επειτα από λίγο καιρό, τα μαθήματα έπρεπε να σταματήσουν αλλά τώρα ξεκινάμε πάλι.

Επιπλέον, υπάρχει εβδομαδιαίο πρόγραμμα εξωτερικών δραστηριοτήτων, σύμφωνα με

سازمان ها و فعالیت های داخل کمپ

مدینه جعفری
سمیرا کریمی

در کمپ استخیستوس چند سازمان مشغول به کار هستند.دو سازمان مربوط به کودکان و نوجوانان میباشد.و سازمان های دیگرمربوط به سازماندهی کمپ میباشد

سازمان نجات بچه ها و شبکه حقوق کودکان :
این دو سازمان مربوط به کودکان و نوجوانان می شود و برای آموزش و سرگرم کردن انها در این کمپ اقداماتی انجام میدهند.این سازمان با برپاکردن دو کانکس که یکی از انها مربوط میشود به نوزاد های تازه متولد شده و مادران باردار که معمولا در این کانکس به مادران نحوه ی مراقبت های اولیه از نوزادها را آموزش میدهند و کانکس دیگر مربوط به کودکان میباشد.کودکان هر روز در این کانکس جمع میشوند و ساعاتی را به یادگیری زبان یونانی و نقاشی میپردازند و ساعاتی را هم مشغول بازی میشوند.همچنین مربی هایی مخصوص به کودکان سرود خوانی و کاردستی را آموزش میدهند.این کانکس و مربی های آن تنها محل بازی و تحصیل این کودکان در این دنیا میباشد.تصور این کودکان از این کانکس شهرهای بازی بزرگ و مدرسه میباشد،که حقیقت این چنین نیست. همچنین این سازمان آموزش زبان یونانی و انگلیسی از ساعت۱۱ الی ۱۲برای پسران و از ساعت۱۲الی۱برای دختران برگزار میکنند،و در ساعاتی دیگر از روز به نوجوانان ورزش های مثل والیبال و فوتبال...را آموزش میدهند. این ورزش ها مورد استقبال نوجوانان قرار گرفته است.در ابتدای شروع به کار این سازمان آموزش عکاسی هم وجود داشت،اما بعد از مدتی با مخالفت هایی از جانب رییس کمپ مواجه شد و این آموزش از لیست کلاس های آموزشی حذف شد،با وجود استقبال فراوان از این کلاس. در هفته یک روز کودکان و همچنین شبکه حقوق کودکان، نوجوانان را به کلاس های آموزشی و تفریحی بیرون از کمپ هم میبرند تا مدتی خارج از محیط کمپ باشند. مشاورهایی هم در این سازمان وجود دارد که به حالات روحی و روانی نوجوانان رسیدگی میکنند. همچنین این سازمان جدیداً اردوهای علمی و تفریحی برای کودکان و نوجوانان برگزار میکنند ،این اردوها برای روحیه ای خسته ای کودکان تا حدی مفید می‌باشد .

سازمان بین المللی مهاجرت یا آی او ام :
این سازمان به وضعیت تحصیل کودکان می پردازد .ابتدا این سازمان داخل کمپ برای کودکان مدرسه مهیا ساخت و بعدها دانش اموزان را به مدارس دولتی منتقل کرد. با رفتن کودکان به مدرسه تا حدودی روحیه ای کودکان بهتر شده است و نگرانی والدین انها نسبت به تحصیل فرزندانشان برطرف شده است .

سازمان کمک فعال یا اکشن اید :
این سازمان مربوط به خانم ها و وظیفه آن حمایت و رسیدگی به مشکلات آنها میباشد.این سازمان فعالیت های آموزش و تفریح برای خانم ها انجام داده اند، این فعالیت ها شامل آموزش آرایشگری،بافندگی و جواهرسازیمیباشد. البته این آموزش ها در ابتدای شروع به کار این سازمان وجود داشت و بعدها حذف شد.سازمان اکشن اید هر ماه برای خانم ها جشن کوچکی برپا می کنند تا لبخند را بر لبان مادران و خانم های این کمپ مهمان کنند.همچنین این سازمان برای دختران موقعیت بازی در تئاتر را فراهم کرد وبا موفقیت مواجه شد و بعد از ان برای پسران هم این فعالیت را فراهم کردند.همچنین در این سازمان مشاورهایی وجو دارد که خانم ها میتوانند درمورد مشکلات خود با آنها صحبت کنند.

سازمان اس اواس
این سازمان در ابتدای شروع کار خود با آوردن یک معلم به تعلیم زبان یونانی به نوجوانان و همچنین افراد بزرگسال پرداخت.البته قبل از این سازمان ،سربازهای کمپ به درخواست داوطلبان برای یادگیری زبان یونانی به آموزش زبان به داوطلبان میپرداختند.این سازمان یک ورزشگاه کوچک نیز برای آقایان ساخته است.که هم از نظر تفریح وهم سلامتی برای آقایان مفید میباشد.ای ورزشگاه از ساعت۱۰الی۱۲میباشد.

سازمان بین المللی نجات آی آر سی :
فعالیت این سازمن مربوط به بهداشت و نظافت کمپ میباشد.این سازمان لوازم بهداشتی موردنیاز خانواده ها را مهیا میسازد،و همچنین به نظافت حمام ها و دست شویی ها رسیدگی میکنند. این سازمان اخیرا کارت پول هایی برای خانواده ها فراهم کرده است تا نیازهای خود را برطرف کنند.

کمیساریای عالی سازمان ملل در امور پناهندگان یا یو ان اچ سی آر:
این سازمان وظیفه رسیدگی به امور پناهندگی پناهجویان را دارد و همچنین به سوالات مردم در مورد پناهندگی و پیوندهای خانوادگی ،پاسخ میدهند. تمام این سازمانها فعالیت هایی را برای بهبود وضع پناهجویان ارائه میدهند،شاید این فعالیت ها و اقدامات در ظاهر به پناهجویان کمک کرده است اما هیچ کمکی به زخم های درون پناهجویان نکرده،و نخواهد کرد.این کارت پول ها هیچ دردی از دردهای درونی ما را درمان نمیکند.این سرگرمی ها و تفریح ها به ظاهر لبخند بر لبانمان می آورد واز غم درونمان بی خبر است.این مشاورها فقط راه حل پیشنهادمیکند واز درک ماعاجزاند.و مربی هایی که فقط به کودکان آمزش نقاشی میدهند،و کودکی را که در نقاشی خود خانه اش را گم کرده است را درک نمیکنند.

به امید روزی که هیچ پناهجویی وجود نداشته باشد تا هیچ سازمانی به یاری او نیاید

زندگی روزمره در کمپ

زهره قاسمی
فاطمه صداقت

زندگی پر درد وغم ما احساس می کنم پایانی ندارد...
هوای نفس گیری شده دلم می خواهد فریاد بزنم سکوتم را دردهایم را .....
نمی دانم اول از کدام مشکل بگویم.مشکلات مان بسیار است که قابل شمارش نیست.گاهی اوقات روزها خیلی به سختی سپری می شود وروز ها انگار پایانی ندارد...
اولین مشکل از تغذیه ناسالم وغذای واقعا بدمزه وغیرقابل خوردن که ما حتی در کشورمان به سمت این گونه غذاها نگاه هم نمی کردیم چه برسد به آن که هر روز بخوریم ...اینجا هیچ تنوع ای در غذاهایش نمی بینیم و واقعا همه از نظر جسمانی ضعیف و ناتوان شده ایم چون غذایی را که دوست داریم حتی یک وعده در روز نمی خوریم.غذا آنقدر بد است که اعتصاب مان هم به جایی نرسید ۴ روز بدون غذا و هیچ مواد خوراکی دیگری و حتی پول نداشتیم و گرسنه گی راتحمل کردیم تا به نتیجه برسیم کودکان هم گرسنه گی را تحمل کردن.اما صدایمان را کسی نشنید وبرای کسی حتی مهم نیست که در این گوشه ی شهر ۸۰۰ نفر ۴ روز گرسنه سر بر بالین گذاشتند ...
۴ روز همه زن و مرد وکودکان زیر آفتاب سوزان تجمع می کردیم بلکه صدایمان را کسی بشنود اما نتیجه ای نداشت.....
واما به ما قول هایی پوچ دادند که غذایمان خوب می شود اما هنوز هیچ تغییری نمی بینیم.....
درست است که ما مهاجر هستیم ولی ما بخاطر غذا، آب پول و غیره نیامده ایم ،ما به عنوان یک انسان مهاجرت کرده ایم و از نژاد پرستی،نا امنی وجنگ و خون ریزی فرار کرده ایم ..اما حالا مجبور به تحمل این سفر بی پایان هستیم که نه راهی به جلو داریم ونه راهی برای باز گشت ،واکنون ما ۹ ماه مجبور به تحمل چنین شرایطی شده ایم .
واما از محلی که در آن زندگی می کنیم خانه مان یاخیمه،یاچهاردیواری کوچکی که به آن خانه مان می گوئیم ....
ودر آن هیچ احساس امنیتی نداریم از تابستان گرم و سوزانش بگوئیم،یا از زمستان سرد و طاقت فرسایش .
تابستان را به دشواری سپری کردیم زیر خیمه ها که خیلی خیلی گرم بود ، حتی دقیقه ای نمی توانستیم طاقت بیاوریم واز مجبوری به سایه های زیر درختان کمپ پناه می بردیم . در زیر سایه درختان هم در امان نبودیم از گرد و غبار زیاد واز نیش پشه ها که حتی نمی توانستیم ساعتی را استراحت کنیم. چه شب ، وچه روز هیچ فرقی نداشت !!!
به شما به عنوان یک انسان توصیه می کنم در تابستان یک خیمه زیر آفتاب سوزان بزنید و برای یک ساعت در داخل آن بنشینید تا زندگی تابستانه مارا درک کنید .
دل مان برای پوست های نرم وسفید ولطیف مان تنگ شده است ، که از نیش پشه ها و از گرد و غبار و آفتاب سوخته گی تبدیل به پوست هایی سیاه و چروکیده وپر از کک و مک شده است .....
این مسئله به خصوص برای دختر ها خیلی مهم است که پوست های صاف و لطیفی داشته باشند . و در حال حاضر این یک مشغله فکری مهمی شده است برایمان ، که آیا دوباره آن پوست ها قابل بازگشت است ؟؟؟
ما در کشور مان وسایل گرمایشی ، سرمایشی وخانه و غیره داشتیم و اما امسال اینجا بدترین تابستان و روز های زندگی مان را سپری کردیم .
از موش هایش می گوئیم از موش هایی که امانمان را بریده است که هر روز باید خیمه هایمان را زیر و رو کنیم تا از خیمه بیرونشان کنیم ، هیچ مواد خوراکی ای را نمی توانیم داخل خیمه نگهداری کنیم ، چون از دست موش ها سالم نمی مانند .
و نوبت زمستان شد زمستان که از آمدنش واهمه داریم ، از آمدن باران می ترسیم از باد و طوفان می ترسیم و رعد برق می ترسیم .
از چیز هایی می ترسیم که زمانی دیدن و آمدنشان دل انگیز و لذت بخش بود وخوشحال می شدیم .
چرا از باران می ترسیم ؟ ! چون آب به زیر خیمه هایمان نفوذ می کند وتمام زندگی مان خیس آب می شود و موقع خواب همه چیز خیس حتی زمین زیر پایمان نم دارد و شب همه مان روی همین وسیله های خیس مان می خوابیم و فردای روز بارانی همه مان وقتی از خواب بیدار می شویم با پا درد وکمر درد و بدن درد روزمان را شروع می کنیم ، وبرای این درد هایمان هیچ درمانی و هیچ چاره ای جز تحمل و صبر نداریم ، تمام زندگی مان شده صبر.....صبر.....صبر.....
دسشویی ها خیلی دور است و این یک مشکل جدی است چه در روز و چه شب ، در زمستان دسشویی رفتن مان خیلی دشوار است روی این زمین پر از خاک و سنگ که اگر باران بیاید همه این خاک ها تبدیل به گل میشوند وقدم گذاشتن روی زمین خیلی دشوار می شود زیرا کفش هایی مناسب نداریم و در این هوا دمپایی هم نمی توانیم بپوشیم .
درمان همه درد هامان آب شده این روز ها .... دکتر های کمپ به ما فقط آب توصیه می کنند که بخوریم و خوب شویم . وآبش آبی است که هم برای شستن لباس ، دست و صورت وحمام و غیره ..... استفاده می کنیم و آب مورد نیاز آشامیدنی مان را از همانجا تهیه می کنیم .
و اما از رسیدگی به بیمار های عاجل و ضروری که نیاز به رفتن به بیمارستان دارند آمبولانسی نداریم وبیمار باید حد اکثر ۴ ساعت منتظر بماند ودردش را تحمل کند.
درجایی که هیچ سرگرمی آی نداریم نه تلویزیونی نه رادیویی نه کتابی نه وسایلی که با آن خودمان را سرگرم کنیم تا دقیقه ها و ساعت ها بگذرد ونفهمیم روزمان کی شب می شود حتی نت نداریم تا با تلفن مان فیلمی برای کودکانمان بگذاریم ۹ ماه است که از همه چیز بی خبریم از خبرهای جهان از حوادث دور و فرمان از خبر های روز .ملت ها واتفاق هایی که در جهان رخ میدهد
انسان های متحرک شده ایم همانند انسان های اولیه اما کمی پیشرفته تر ولی فرقی ندارد شرایط الان ما از زمان قدیم هم .بدتر است
واما وای فا....که مهمترین چیزی است که همه مان نیاز داریم ویک کیلومتر از خیمه هایمان دور است و در وسط کمپ نصب کرده اند که برای استفاده از آن باید تابستان در آفتاب سوزان و زمستان در برف و باران بشینی زیر درختان و استفاده کنی.د ر خیمه ها برقی وجود ندارد حتی برای شارژ کردن گوشی ها که ما می مانیم گوشی ها را در کجا به شارژ بزنیم .ساعت تاریکی ویا خواب در خیمه ها بعد از شام است چون در تاریکی چاره ای جز خواب نیست .وتنها کاری است که میشود انجام داد و به تمام روزی که دوباره بر ما گذشت فکر کنیم به شبی که باید صبح کنیم شبی که خواب نداریم مدتهاست که خواب از چشمانمان رخت بسته است وجایش را داده به نگرانیها واضطراب هایی که از درون ریشه زده به بند بند وجودمان که آینده مان چه میشود؟ کی از این تاریکی مبهم نجات پیدا میکنیم ؟ کی دوباره زندگی مان به روال اولش برمیگردد؟
اینجا مردم برای ارتباط با مردم یونان ویا کسانی که انگلیسی زبان هستند بسیار مشکل دارند زیرا زبان همدیگر را نمی دانند و اینها همه بر میگردد به نداشتن یک کلاس ثابت برای آموختن زبان انگلیسی که بین المللی است تاجایی که ما اطلاع داریم در کمپ های دیگر برای مهاجرین کلاس ثابت آموزش زبان گذاشته اند ولی اینجا متاسفانه هیچ کلاس ثابت انگلیسی ای وجود ندارد.اگر کلاس ثابت زبان انگلیسی از اول داشتیم الان هیچکس .مشکلی در برقراری ارتباط نداشت
دلم برای بچه ها میسوزد برای آنهایی که هیچ جوابی برای احتیاج وان چیزهایی که دلشان می خواهد ندارند.که ۹ماه از عمرشان رابا بی امیدی بدون تغذیه سالم و لباس درست و مناسب گذراندن وهیچ تفریح وتحصلی نداشتند و حتی نمیدانند؟ فردایشان، آینده شان زندگی شان چه میشود؟
همه ی مان به افسرده گی دچار شده ایم....افسرده گی ای ؟...که معلوم نیست پایانش کجاست
الان احساس آدم بودن را نداریم مانند رباط شدیم نه غذایی درست نه خواب کامل وبی استرس و بدون کابوس .....ونه لباسی درست که دوستش داشته باشیم....انسانی . که این چیزها را نداشته باشد چیزی از آن باقی نمی ماند گوشه امنی برای تنها شدن برای ساعتی فکر کردن به آینده پوچ ونامفهوم مان نداریم لحظه هایی که واقعا دل مان می خواهد تنها باشیم تا اشک بریزیم برای ثانیه وساعت و روز .و ماه هایی که با بی امیدی سپری می کنیم
روح هایمان را مدت هاست که پشت سختی ها و رنج هایی که کشیده ایم و اکنون در اینجا می کشیم دفن کرده ایم واما جسم های خسته مان را پشت لبخند های مصنوعی مان ....پنهان کرده ایم
نوبت میرسد به رنج ها و جدایی های خانواده ها جدایی پدر،مادر،و فرزند ها از بی تابی کودکان از دلتنگی کودکان .....که دل هایشان برای پدر و مادرشان پر میزند وهمه آرزو داریم روزی دوباره همه به آغوش گرم خانواده .بازگردیم وهمه دور هم دوباره جمع شویم
نا امیدی وجودمان را احاطه کرده است هیچ هراسی از مرگ نداریم ، هیچ امیدی به زندگی نداریم روزهایمان بیهوده شب میشود. هیچ کشوری مارا درک نمی کند ما را نمی فهمند مارا نمی خواهند ای کاش گوشه ای از این کره ی خاکی برای ما انسانهای بی خانه مان که از کشورمان خانه به دوش شده ایم و از جنگ وخون ریزی فرار کرده ایم وجود داشت.وما همه به آنجا پناه می بردیم و زندگی مان را از سر می گرفتیم بدون هیچ رئیس جمهور بی مسئولیتی .....بدون هیچ وزیر وملعون و غیره
ارزش ما در کشورمان افغانستان برای ملت ورئیس جمهور بی مسئولیت مان فقط ارزش مادی دارد و متاسفانه در جامعه جهانی به مهاجران افغانی به چشم (برده) نگاه شده و برای ما قیمت تعیین می کنند و می خواهند مهاجران افغان را که تمام زندگی شان را به حراج گذاشته اند و به اروپا پناه آوردند دوباره به افغانستان بفروشند.
وقتی مسئولیت مان را هیچ کشوری به عهده نمی گیرد و برای وجود مان نرخ تعیین می کنند تا ما را بپذیرند وبه .توافق نمی رسند وما اینگونه سرگردانیم
پس ای کاش یک گورستان همه گانی در همین کمپ های دور افتاده وطرد شده شان برایمان بسازند مثل همین قبرستان هایی که نزدیک کمپ مان است.تا بدانیم که جسم مان در کجا دفن می شود. اگرچه روح هایمان سرگردان .می ماند و در عذاب است
گفتنی هایمان بسیار است اما گوش شنوا نیست؟ مابسیار . گفته ایم صدایمان را کسی نمی شنود
امیدواریم به آرزو و آرامشی که برای آن مجبور به مهاجرت وماندن اجباری و ناخواسته با پایان نامعلوم در ؟ .اینجا هستیم برسیم .امیدوارم غم هایمان به پایان برسد زندگی شش ماه قبل ما همانند خوابیست . خوابی پر از وهم . وحشت و کابوس و ترس : ترس از باد و باران و طوفان و آفتاب و روز و شب هایی ک ب سختی سپری کردیم تا ب امروزمان رسیدیم و هم

ΦιλοΞενίας Προσφύγων του Σχιστού

Λίγα λόγια για εμάς

ΜΕ ΛΕΝΕ ΣΑΜΙΡΑ και είμαι από το Αφγανιστάν. Γεννήθηκα στο Ιράν το 2001 όπου και πήγα σχολείο για εννιά χρόνια. Πλέον, μαζί με την οικογένειά μου, διαμένω στο Κέντρο Φιλοξενίας Προσφύγων του Σχιστού, στην Ελλάδα.

ΜΕ ΛΕΝΕ ΜΑΝΤΙΝΕ και είμαι από το Αφγανιστάν. Είμαι 17 χρονών. Πηγαίνω σε ελληνικό σχολείο στην Αθήνα και μου αρέσει πολύ η δημοσιογραφία.

من سمیرا هستم. اهل افغانستان و در سال 2001 در ایران به دنیا آمدم. مدت نه سال در ایران درس خواندم و در حال حاضر به همراه خانواده ام در کمپ پناهندگان اسخیستوس زندگی می کنم.

نام من مدینه است. هفده ساله و اهل افغانستان هستم. به مدرسه یونانی می روم و خبرنگاری را خیلی دوست دارم

το οποίο, άνθρωποι από την οργάνωση συνοδεύουν τα παιδιά έξω από τον χώρο διαμονής τους για μερικές ώρες. Ετσι, δίνεται η ευκαιρία στα παιδιά να διευρύνουν τους ορίζοντές τους.

Υπάρχουν κάποιες φορές, όπου τα παιδιά «πέφτουν» ψυχικά. Σε αυτές τις περιπτώσεις, υπάρχουν σύμβουλοι ή ψυχολόγοι που τους παρέχουν στήριξη. Ομως, πιστεύω πως αυτοί οι άνθρωποι, όχι μόνο δεν βοηθούν τα παιδιά, αλλά τους θυμίζουν και όλο τον πόνο και τη θλίψη που κουβαλάνε μαζί τους και που συνεχίζει να τους βαραίνει τη ζωή. Οι γονείς βλέπουν τα παιδιά τους να ζουν μέσα στην κατάθλιψη. Αυτά τα παιδιά έχουν χάσει κάθε επαφή με τον έξω κόσμο και έχουν ήδη ξεχάσει τα παιδικά τους όνειρα.

Για τα παιδιά που μένουν εδώ, αυτό το κοντέινερ είναι το μεγαλύτερο και το καλύτερο σχολείο του κόσμου

Η «Actionaid» εργάζεται με τις γυναίκες. Τις στηρίζει και τις βοηθάει στα δύσκολα. Εχουν αναπτύξει πολλές δραστηριότητες γι' αυτές, όπως κομμωτική, πλέξιμο κ.ά., αλλά πρόσφατα τα μαθήματα διακόπηκαν, δεν γνωρίζω γιατί. Η «Actionaid» παρέχει επίσης ψυχολόγους και συμβούλους για τις γυναίκες, για να μπορέσουν οι ίδιες να μιλήσουν για όλα αυτά που νιώθουν. Αλλά, κατά τη γνώμη μου, τα προβλήματά τους είναι τόσο μεγάλα που δεν λύνονται απλά και μόνο με συμβουλές.

Τα «Παιδικά Χωριά SOS» είναι μια ενεργή οργάνωση στο Σχιστό. Ξεκίνησαν με μαθήματα ελληνικών για τους ανθρώπους που διαμένουν εκεί. Πριν από αυτούς, μόνο οι εθελοντές στρατιώτες δίδασκαν ελληνικά. Τα παιδικά χωριά SOS δημιούργησαν ένα γυμναστήριο για άντρες όπου εκεί μπορούν να προπονηθούν και να περάσουν ευχάριστα την ώρα τους.

Υπάρχει μια ξεχωριστή οργάνωση, η IRC, η οποία φροντίζει για τα θέματα υγιεινής και καθαριότητας του χώρου. Παρέχουν προϊόντα υγιεινής σε οικογένειες που ζουν εκεί. Επίσης εξασφαλίζουν την καθαριότητα της τουαλέτας και των ντους.

Δυστυχώς, παλαιότερα δεν είχαν να μας δώσουν καμία λύση για το μεγαλύτερό μας πρόβλημα, τους αρουραίους. Υπήρχαν πολλοί, μεγάλοι και τρομακτικοί αρουραίοι γύρω από τις σκηνές που μέναμε και δεν ξέρουμε με ποιο τρόπο να διαχειριστούμε όλη αυτή την κατάσταση. Η ίδια οργάνωση πρόσφατα ξεκίνησε να προμηθεύει οικογένειες που είχαν μεγάλη ανάγκη με κάρτες ανάληψης μετρητών.

Η UNHCR είναι μία ακόμη οργάνωση που ασχολείται με τα θέματα ασύλου για τους πρόσφυγες. Οι άνθρωποι της UNHCR είναι έτοιμοι να απαντήσουν σε ερωτήσεις σχετικές με τη διαδικασία αίτησης ασύλου και το πρόγραμμα επανένταξης οικογενειών.

Ολες αυτές οι οργανώσεις προσπαθούν, με όλους τους τρόπους που έχουν, να βοηθήσουν και να εξασφαλίσουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης για τους πρόσφυγες. Η βοήθειά τους είναι καθοριστικής σημασίας και ίσως απαλύνει έστω και για λίγο τον πόνο των προσφύγων, προσφέροντας ευχάριστες στιγμές.

Ομως, όλες αυτές οι δραστηριότητες που διεξάγονται δεν μπορούν να διώξουν μακριά τον αθεράπευτο πόνο και τα προβλήματα που έχουν οι πρόσφυγες. Οι ψυχολόγοι και οι σύμβουλοι μας ακούνε και δίνουν συμβουλές, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούν να μας καταλάβουν. Ελπίζω μια μέρα να μην υπάρχουν καθόλου πρόσφυγες, ούτε και ανάγκη για φιλανθρωπικές οργανώσεις.

Των **ΖΟΧΡΕ ΓΑΣΕΜΙ** και **ΦΑΤΙΜΕ ΣΕΝΤΑΓΑΤ**
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016

Μοιάζει με σπίτι; Για μένα όχι, αλλά ζω σε αυτό

Ζώντας σε ένα στρατόπεδο μέρα με τη μέρα

Κάποιες φορές, νιώθω ότι δεν υπάρχει τέλος στον πόνο και στη θλίψη μας. Δεν μπορώ να αναπνεύσω καλά και νιώθω μεγάλο βάρος στην καρδιά. Δεν ξέρω από πού θα έπρεπε ν' αρχίσω και πώς να εξηγήσω την καθημερινότητά μας στο Σχιστό. Κάποιες φορές οι μέρες περνούν πολύ αργά και μοιάζουν ατελείωτες. Το πρώτο μας πρόβλημα είναι το φαγητό. Δεν είναι υγιεινό και δεν έχει γεύση. Δεν υπάρχει καμία ποικιλία και όλοι μοιάζουν υποσιτισμένοι και αδύναμοι. Εχουμε διαμαρτυρηθεί αρκετές φορές και κάθε φορά μάς υπόσχονται ότι θα το αλλάξουν, αλλά μέχρι στιγμής δεν έχει γίνει τίποτα.

Είμαστε πρόσφυγες, το ξέρουμε αυτό, αλλά είμαστε και άνθρωποι. Είχαμε μια καλή ζωή, υπό μια έννοια, αλλά εξαιτίας του πολέμου, της αιματοχυσίας και της βίας, αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας. Ξεφύγαμε από την προκατάληψη και την ανασφάλεια. Ζούμε σε σκηνές τις οποίες σήμερα αποκαλούμε σπίτι μας. Δεν νιώθουμε ασφάλεια ούτε ειρήνη στο νέο μας σπίτι. Εχει τόσο κρύο το χειμώνα και απίστευτη ζέστη το καλοκαίρι. Αυτό το καλοκαίρι ήταν πολύ δύσκολο. Αυτό που κάναμε ήταν να τρέχουμε και να βρίσκουμε καταφύγιο κάτω από τα δέντρα. Φυσικά δεν ήταν καθόλου άνετα. Είχε τόση σκόνη και τα κουνούπια μάς τσιμπούσαν, μέρα και νύχτα. Δεν ξέρω αν έχεις μπει ποτέ σε σκηνή με θερμοκρασία πάνω από 42 βαθμούς ή όχι, αλλά αν θες να μας νιώσεις, θα έπρεπε να το δοκιμάσεις μια φορά.

Τι να πω για τους αρουραίους. Είναι τόσο μα τόσο ενοχλητικοί και μας βασανίζουν κάθε μέρα. Πρέπει να τους κυνηγάμε όλη την ώρα. Γι' αυτό δεν μπορούμε ν' αφήνουμε τίποτα μέσα στη σκηνή. Οταν πλησιάζει ο χειμώνας, έρχεται και ο φόβος. Φοβόμαστε μήπως βρέχει όλη τη μέρα, φοβόμαστε κάτι το οποίο κάποτε απολαμβάναμε. Οπως τη βροχή, τον άνεμο, τους κεραυνούς. Φοβόμαστε τη βροχή γιατί ξέρουμε πως, όποτε βρέχει, το νερό μπαίνει στη σκηνή, όλα μας τα πράγματα βρέχονται, αναγκαζόμαστε να κοιμηθούμε σε βρεγμένο έδαφος και την επόμενη μέρα όλοι νιώθουν πόνο στα πόδια, στη μέση και σε όλο το σώμα. Δεν υπάρχει κανένα διαθέσιμο φάρμακο γι' αυτούς τους πόνους. Οποτε κάποιος παραπονιέται ότι πονάει, οι γιατροί του δίνουν τη συμβουλή που δίνουν για κάθε είδους πόνο: «Πιες περισσότερο νερό».

Αν κάποιος αρρωστήσει σοβαρά και χρειαστεί να πάει στο νοσοκομείο, πρέπει να αντέξει για αρκετές ώρες, αφού το νοσοκομείο είναι πολύ μακριά και τα ασθενοφόρα είναι πάντα κατειλημμένα. Δεν υπάρχει καμία ψυχαγωγία εδώ. Δεν υπάρχει ούτε τηλεόραση, ούτε ραδιόφωνο, ούτε καν ένα βιβλίο για να διαβάσουμε. Υπάρχει ασύρματο δίκτυο στον καταυλισμό, αλλά πρέπει να είσαι σε συγκεκριμένο σημείο στη μέση του καταυλισμού για να μπορέσεις να το χρησιμοποιήσεις και πρέπει να κάτσεις σε ένα ανοιχτό σημείο, ανεξάρτητα από το αν έχει κρύο, ζέστη ή βροχή.

Πρέπει να πηγαίνουμε νωρίς για ύπνο, γιατί δεν υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα, και όταν έρχεται το σκοτάδι, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα παρά να ξαπλώσουμε και να βυθιστούμε στη μιζέρια μας. Πολλές ερωτήσεις έρχονται στο μυαλό μου όταν πέφτω το βράδυ στο κρεβάτι. Πότε θα βγούμε από αυτό το σκοτάδι; Ποιο θα είναι το μέλλον μας; Πότε θα επιστρέψουμε και πάλι σε μια κανονική ζωή; Και άλλες πολλές ερωτήσεις που μένουν αναπάντητες...

Ενα άλλο βασικό πρόβλημα είναι η επικοινωνία. Κανένας από τους πρόσφυγες δεν μιλάει αγγλικά ή ελληνικά. Δεν έχουμε σταθερά μαθήματα γλωσσών εδώ. Αν είχαμε συνεχόμενα μαθήματα γλώσσας τους τελευταίους 9 μήνες, τώρα όλοι θα μπορούσαν να μιλάνε αγγλικά και ελληνικά.

Λυπάμαι τόσο πολύ για τα παιδιά στον καταυλισμό. Τα περισσότερα παιδιά από αυτά δείχνουν λυπημένα, αγχωμένα και άρρωστα. Είναι μακριά από το αληθινό τους σπίτι και το σχολείο εδώ και πολύ καιρό. Δεν ξέρουν τι θα τους φέρει το αύριο και το μέλλον.

Δεν νιώθω σαν άνθρωπος αυτές τις μέρες. Κάποιες φορές θέλω απλά να μείνω μόνη μου, μόνη εγώ και ο εαυτός μου, να σκεφτώ για τη ζωή μου, το αβέβαιο μέλλον μου, να κλάψω για όλα αυτά που έχουν συμβεί στη ζωή μας, αλλά δεν υπάρχει χώρος για μένα.

Ας μιλήσουμε για το πώς είναι να υποφέρεις επειδή έχεις χωριστεί από την οικογένειά σου. Χωρισμός ανάμεσα σε γονείς και παιδιά, αδερφούς και αδερφές. Βλέπω παιδιά που λαχταρούν να δουν τη μαμά τους, μητέρες που κλαίνε για τα παιδιά τους και όλοι ονειρεύονται πως μια μέρα θα ξανανταμώσουν και πάλι. Είμαστε απογοητευμένοι και δυστυχισμένοι, μας έχει κυκλώσει η θλίψη και η απελπισία. Η ζωή μοιάζει άδεια και χωρίς καμιά αξία για μας. Κάποιες χώρες δεν μπορούν ή απλά δεν θέλουν να μας καταλάβουν. Εύχομαι να υπήρχε μια γη με ειρήνη όπου θα μπορούσαμε να πάμε ελεύθερα όλοι και να είμαστε μακριά από όλους τους πολέμους, τις διακρίσεις και τη βία για πάντα. Εύχομαι μια μέρα αυτές οι τρομακτικές μέρες να φαντάζουν παρελθόν και να βρούμε αυτό για το οποίο αφήσαμε το σπίτι μας.

Ενα συρματόπλεγμα περικυκλώνει την ελπίδα, τα όνειρα και τις φιλοδοξίες. Από τη μια μεριά είμαστε εμείς, από την άλλη η ζωή

Πριν από έξι μήνες, η ζωή μας ήταν ένας εφιάλτης. Γεμάτη φόβο και τρόμο. Φόβο για τη βροχή, την καταιγίδα, τον καύσωνα, μέρες και νύχτες που περνούσαν τόσο απελπιστικά αργά και δύσκολα μέχρι και σήμερα που ακόμη ονειρευόμαστε το μέλλον μας

ΜΕ ΛΕΝΕ ΦΑΤΙΜΕ Σενταγάτ, είμαι 13 ετών και είμαι από το Αφγανιστάν. Πέρσι, ήρθαμε με την οικογένειά μου στην Ελλάδα ως πρόσφυγες. Ζούμε στο Κέντρο Φιλοξενίας του Σχιστού εδώ και ένα χρόνο. Πηγαίνω στο σχολείο και μαθαίνω αγγλικά και ελληνικά.

ΟΝΟΜΑΖΟΜΑΙ ΖΟΧΡΕ Γασεμί. Είμαι 17 ετών είμαι από το Αφγανιστάν, αλλά γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Ιράν. Ηρθα στην Ελλάδα ως πρόσφυγας πριν από ένα χρόνο και ζω στο Σχιστό. Μου αρέσει να μαθαίνω ξένες γλώσσες και τώρα κάνω μαθήματα ελληνικών, αγγλικών και ολλανδικών.

نام من فاطمه صداقت است. سیزده ساله هستم و از کشور افغانستان. سال گذشته به همراه خانواده ام به عنوان پناهنده به یونان آمدم. یک سال است که در کمپ پناهندگان اسخیستوس زندگی می کنیم. به مدرسه میروم و در حال حاضر مشغول فراگیری زبانهای یونانی و انگلیسی هستم.

نام من زهره صداقت است. هفده سال سن دارم و اهل افغانستان هستم اما در ایران به دنیا آمدم و همان جا هم بزرگ شدم. قصد رفتن به آلمان را دارم و فعلن در یک دانشگاه یونانی در رشته مدیا مشغول تحصیل هستم . به یاد گیری زبانهای مختلف علاقه دارم و در حال حاضر مشغول یادگیری زبانهای انگلیسی، یونانی و آلمانی هستم.

Η «Save the Children» και το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού»

Το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» και η «Save the Children» είναι οργανώσεις που στην τωρινή προσφυγική κρίση βοηθούν έμπρακτα τους πρόσφυγες και στέκονται στο πλευρό όλων όσοι το έχουν ανάγκη. Σε αυτό το άρθρο θα ρίξουμε μια σύντομη ματιά στο ανθρωπιστικό τους έργο

Των **ΦΑΤΙΜΕ ΧΟΣΣΑΪΝΙ** και **ΝΑΖΙΛΑ ΓΚΑΦΟΥΡΙ**

Στην αρχή ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο. Δημιούργησε τον άνθρωπο ως το πιο έξοχο από τα δημιουργήματά του. Εδωσε όλο τον κόσμο και την ομορφιά του στους ανθρώπους να δουλέψουν με αυτά, να τα χρησιμοποιήσουν και να νιώθουν ευγνωμοσύνη γι' αυτό. Ποτέ δεν αφήνει τους ανθρώπους μόνους, ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής τους. Πάντα στέλνει τον σωστό άνθρωπο τη σωστή στιγμή να βοηθήσει όποιον το έχει ανάγκη.

Υπάρχουν άνθρωποι που στήριξαν και έσωσαν χιλιάδες παιδιά, τα οποία έκαναν ένα απίστευτα τρομακτικό ταξίδι προς την Ευρώπη. Υπάρχουν άνθρωποι που δάκρυσαν με τα δάκρυά μας και χαμογέλασαν με το χαμόγελό μας. Υπάρχουν άνθρωποι που κατανοούν τη σημασία της ανθρώπινης συμπεριφοράς και αντιμετωπίζουν τους ανθρώπους σαν να είναι μέλος της οικογένειάς τους.

Ναι, η «Save the Children» και το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» είναι δύο οργανώσεις τις οποίες κανένα παιδί δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσει, για την τρομερή αγάπη και την τιμιότητά τους. Θα κρατήσουν αυτή την ανάμνηση στην καρδιά τους και θα ακολουθήσουν το παράδειγμά τους σαν κληρονομιά για το μέλλον. Αυτή η υπέροχη ομάδα μάς δίδαξε την ειρηνική συνύπαρξη, να αγαπάμε ο ένας τον άλλο, μας δίδαξε την τιμιότητα αλλά και τη συγχώρεση. Σφυρηλάτησαν την προσωπικότητά μας και μας βοήθησαν να ξετυλίξουμε τα ταλέντα μας, να βρούμε τις κρυφές μας δεξιότητες και να αντιμετωπίζουμε τις δυσκολίες με θετική διάθεση.

Η ομάδα αυτή απευθύνεται σε παιδιά ηλικίας κάτω των 18 ετών. Οι βασικές δραστηριότητες αφορούν την υποστήριξη των παιδιών με διάφορα μέσα και την ενημέρωσή τους για τα δικαιώματά τους, τις ευκαιρίες και τις ευθύνες τους ως παιδιών και ως έφηβων. Συνεργάζονται και με άλλες οργανώσεις που ασχολούνται με τα παιδιά. Βοηθούν ασυνόδευτους ανηλίκους να βρουν ένα καταφύγιο και τους φροντίζουν. Επίσης, καθημερινά διοργανώνουν αθλητικές δραστηριότητες για τα παιδιά. Και οι δύο οργανώσεις έχουν μια υπέροχη ομάδα για παιδιά που έχουν σωματικές και ψυχικές διαταραχές. Οι δραστηριότητες της ομάδας ξεκινούν στις 10 το πρωί και τελειώνουν στις 6 το απόγευμα. Ενδεικτικά, κάποιες από αυτές είναι μαθήματα ελληνικής γλώσσας μέσα από το παιχνίδι, μουσικά γκρουπ, διάφορα παιχνίδια που ακονίζουν το μυαλό αλλά και αθλητικές δραστηριότητες όπως ποδόσφαιρο, βόλεϊ, μπάσκετ και χάντμπολ.

Η ομάδα αυτή βοηθάει τα παιδιά να αντέξουν τις κακουχίες της ζωής και κρατάει ζωντανή την ελπίδα στο μυαλό και στην καρδιά τους. Θέλουμε να ευχαριστήσουμε την οργάνωση «Save the Children» και το «Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού» αλλά και όλους αυτούς που στάθηκαν στο πλευρό μας στις αντιξοότητες του σήμερα. Και μια και τα παιδιά του σήμερα είναι οι ενήλικοι του αύριο, δεν θα ξεχάσουμε ποτέ την αγάπη που μας χάρισαν.

ΜΕ ΛΕΝΕ ΝΑΖΙΛΑ
Γκαφουρί. Είμαι 17 ετών, από την Καμπούλ στο Αφγανιστάν. Γεννήθηκα στο Ιράν και πήγα σχολείο εκεί για 10 χρόνια. Πέρσι, ήρθαμε στην Ελλάδα με την οικογένειά μου ως πρόσφυγες. Πηγαίνω σχολείο εδώ στην Αθήνα και είμαι αποφασισμένη να γίνω γιατρός στο μέλλον.

ΜΕ ΛΕΝΕ ΦΑΤΙΜΕ
Χοσσαϊνί, είμαι από το Αφγανιστάν και γεννήθηκα στο Ιράν. Ζω στην Ελλάδα εδώ και ένα χρόνο. Πάω σε Λύκειο στο Ελληνικό. Μου αρέσει πολύ να διαβάζω. Θέλω να πάω στη Γερμανία. Στο μέλλον θέλω να γίνω οφθαλμίατρος.

فاطیما حسینی هستم، اهل افغانستان. من در ایران متولد شدم. یک سال هست در یونان زندگی میکنم.ومشغول ادامه تحصیل در مدرسه الینیکو هستم.من علاقه زیادی به مطالعه کردن دارم. میخواهم به آلمان بروم.و در آینده میخواهم چشم پزشک شوم.

نازیلا غفوری هستم،هفده ساله، اهل افغانستان، از شهر کابل. من در ایران متولد شدم. تا کلاس دهم درس خواندم. سال گذشته همراه خانواده ام به عنوان پناهنده وارد یونان شدم . در حال حاضر به مدرسه می روم و مصمم هستم تا در آینده دکتر شوم.

معرفی شبکه حقوق کودکان و سازمان نجات بچه ها

فاطمه حسینی نازیلا غفوری

در آغاز خدا جهان را آفرید. او انسان را به عنوان اشرف مخلوقات خویش خلق کرد و زمین را با تمام زیبایی آن در اختیار او گذ اشت تا در آن کار کند، از آن استفاده کند وشکرگذار وی باشد.خدا هیچ گاه انسان را تنها نگذاشته و حتا در سخت ترین شرایط زندگی نیز با او بوده است.او همیشه انسان های درست را در زمان لازم به مکان لازم فرستاده است تا در کنار انسان های نیازمند بایستند.

انسان هایی هستند که هزاران کودک پناه جو را در راه سفر خطرناک و ترس آور و مرگ بارشان به سمت اروپا حمایت کرده اند و جان صدها کودک را در این راه نجات داده اند. انسان هایی هستند که با اشک های ما گریه کرده اند و با لبخندهای ما خندیده اند. انسان هایی هستند که به ما نشان دادند و ثابت ساختند که ما در این دنیا تنها نیستیم.کسانی هستند که معنای واقعی رفتار انسانی را می دانند و با هر انسانی مانند یکی از اعضای خانواده خودشان رفتار می کنند.

آری:

شبکه حقوق کودکان و سازمان نجات کودکان، دو سازمانی هستند که تمام کودکان این کمپ آنها را به خاطر محبت و صداقت شان، برای همیشه به یاد خواهند داشت. بچه ها خاطرات آنها را در قلب شان نگاه خواهند داشت و رفتار آنها را الگوی خود در زندگی قرار خواهند داد. نیکی وصداقت ولطف ایشان را در دفتر خاطرات دل خویش نوشتند و در زندگی الگو قرار دادند. تیم کارمندان این دو نهاد به تمام کودکان این کمپ همدیگر پذیری، محبت به یکدیگر، صداقت در زندگی، وگذشت و بخشش را آموخت. آنها شخصیت ما را محترم داشتند و به ما کمک کردند تا استعدادها و توانایی های پنهان مان را کشف کنیم و در این شرایط سخت مثبت اندیش و فعال باشیم. این دو سازمان با بچه های زیر هیجده سال کار می کنند و عمده ترین فعالیت هایشان شامل این موارد می شود: حمایت قانونی از بچه ها و مطلع ساختن آنها در مورد حق و حقوق شان، فرصت هایی که دارند و مسولیت های شان به عنوان کودک و نوجوان. همکاری با دیگر سازمان های مربوط به کودکان. کمک به بچه های بی سرپرست و تنها برای پیدا کردن سرپناه و مواظبت از آنها.

آنها همچنین فعالیت های آموزشی را برای زندگی روزانه بچه ها ترتیب و اجرا می کنند. هر دو سازمان همچنین، تیم های مخصوص مراقبت از کودکان بیمار دارند، هم کودکانی که مریضی جسمی دارند و آنها که از مشکلات روحی و روانی رنج می برند.

تیم کارمندان این دو سازمان هر روز ساعت ده صبح کارشان را شروع می کنند و تا ساعت شش بعدازظهر ادامه می دهند و تمرکز آنها بر روی این موضوعات می باشد: آموزش زبان یونانی از طریق بازی کردن، گروه سرود و موسیقی، بازی های مختلفی که باعث تقویت ذهن کودکان می شود. همچنین فعالیت های ورزشی از جمله فوتبال و والیبال و هندبال و بسکتبال هم شامل برنامه ها است. این گروه به بچه ها کمک می کند تا شرایط سخت زندگی را تحمل کنند و امید را در قلب و ذهن شان زنده نگه دارند. ما می خواهیم از شبکه حقوق کودکان، سازمان نجات بچه ها و همه کسانی که در سختی های زندگی امروز در کنار ما ایستادند، تشکر کنیم واز آنجا که کودکان امروز، بزرگسالان فردا هستند، ما هرگز محبتی را که آنها به ما دادند فراموش نخواهیم کرد

شبکه حقوق کودکان و سازمان حفاظت از کودکان، گروهی است بشر دوستانه که در هنگام بحران و سختی‌ها به کمک مردم شتافته است و آنها را در این شرایط تنها نگذاشته است. در این مقاله نگاهی کوتاه داریم به فعالیت های این سازمانها.

Οι νύχτες στον καταυλισμό

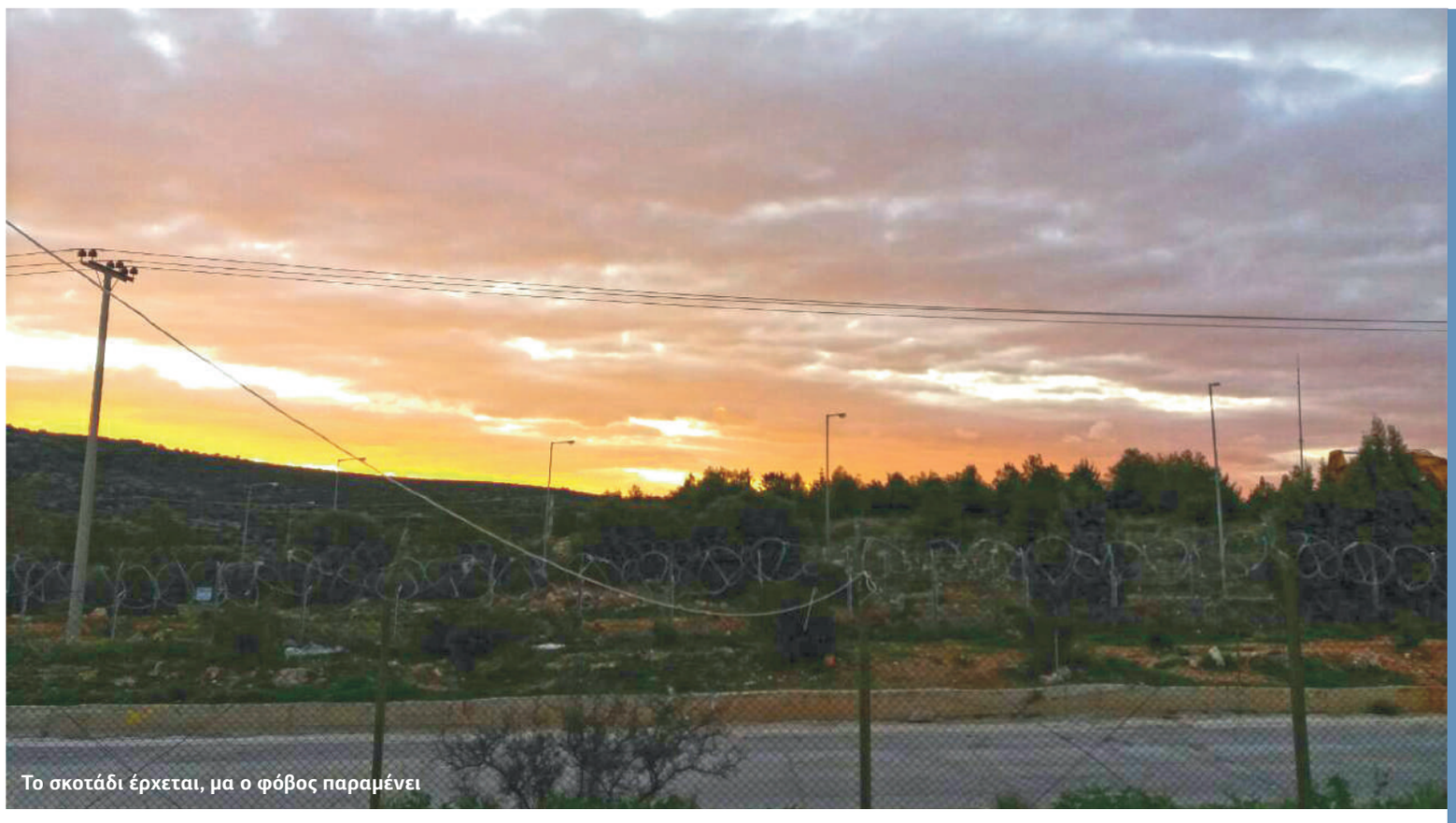

Το σκοτάδι έρχεται, μα ο φόβος παραμένει

Της **ΠΑΡΑΣΤΟΥ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

ΠΑΝΤΑ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕ η νύχτα. Μου άρεσαν τα αστέρια που έλαμπαν στον ουρανό όλο το βράδυ. Ομως από τότε που έγινα πρόσφυγας και μένω στο στρατόπεδο προσφύγων, τα βράδια μου δεν είναι τόσο όμορφα πια. Το αν θα είναι ωραία η μέρα και η νύχτα εξαρτάται από την κατάσταση του καθενός.

Αγαπούσα τη νύχτα, τότε που ένιωθα ειρήνη και ασφάλεια στο σπίτι, τότε που μπορούσα να ξαπλώσω στο ζεστό μου κρεβάτι και να παρατηρώ τον ουρανό από ένα μικρό παραθυράκι. Ομως τώρα, κοιτάω τον ουρανό μέσα από ένα δίχτυ καλυμμένο σε ένα μικρό παράθυρο με το άγχος και το φόβο, κι εκείνο τον τρόμο που με διαπερνάει όπως πέφτει η νύχτα. Δεν βρίσκω τίποτα όμορφο στις νύχτες πια. Τα αστέρια δεν λάμπουν και δεν αναβοσβήνουν πια. Δείχνουν θλιμμένα και ήσυχα.

Οταν πέφτει η νύχτα, βυθίζομαι στη μοναξιά μου όπως κάποιος που έχει χαθεί σε μια έρημο χωρίς τέλος. Φωνάζω για βοήθεια, αλλά κανείς δεν ακούει τη φωνή μου. Το καλοκαίρι που πέρασε έζησα τις πιο μεγάλες, τις πιο ζεστές και τις πιο σκληρές νύχτες που έχω ζήσει, και τώρα έρχομαι αντιμέτωπη με τις πιο κρύες και τρομακτικές νύχτες του χειμώνα.

Οσο η νύχτα βυθίζεται στο σκοτάδι, μια βαριά σιωπή που με τρομάζει καλύπτει τον χώρο που με περιβάλει. Ακούω την κουκουβάγια και φοβάμαι ακόμα πιο πολύ. Στην κουλτούρα μας, η κουκουβάγια είναι σημάδι. Ο άνεμος φυσάει ανελέητα σαν να θέλει να μας πάρει μακριά το μοναδικό μας καταφύγιο. Ολα είναι τόσο σκοτεινά, μοιάζει με νεκροταφείο γεμάτο με τάφους. Νιώθω σαν να έχω καεί ζωντανή σε ένα τόσο μικρό μέρος και δεν μπορώ ούτε να πάρω ανάσα.

Κάποτε μου άρεσαν οι βροχερές νύχτες, απολάμβανα το να περπατάω στη βροχή αλλά δεν μου αρέσει πια. Κάποτε ήξερα πως μετά από μια βόλτα στη βροχή, με περίμενε ένα ζεστό κρεβάτι και μία κούπα ζεστό τσάι. Τώρα οι νύχτες περνάνε με μοναδική σκέψη την ελπίδα για την επόμενη μέρα.

Ελπίζω να μπορέσω και πάλι να χαρώ τις νύχτες του καλοκαιριού, ελπίζω ότι κάποτε θα έχω μια στέγη να με προστατεύει, ένα σπίτι από πέτρα και όχι από ρούχα που κουνιούνται συνέχεια και με τρομάζουν, εύχομαι μια μέρα να θυμάμαι όλες αυτές τις τρομακτικές νύχτες και να σβήνω την πίκρα όλων αυτών των αναμνήσεων με ένα φλιτζάνι ζεστό και γλυκό τσάι.

Ο ουρανός της ζωής μου έχει μόνο ένα χρώμα, μέρα και νύχτα. Ψάχνω τις γαλήνιες νύχτες που είχα κάποτε. Δεν ξέρω ούτε πότε ούτε πού μπορώ να τις βρω

ΕΙΜΑΙ Η ΠΑΡΑΣΤΟΥ.
Είμαι 22 ετών. Είμαι από το Αφγανιστάν και ήρθα στην Ελλάδα από το Ιράν. Εχω πτυχίο στις επιστήμες. Ζω στην Ελλάδα εδώ και ένα χρόνο. Πάω σε ελληνικό σχολείο στην Αθήνα και θέλω να γίνω βιολόγος και φωτογράφος. Θέλω να μάθω πολλές ξένες γλώσσες. Σήμερα, μπορώ να μιλήσω λίγα αγγλικά και ελληνικά και αυτή τη στιγμή μαθαίνω γερμανικά.

نام من پرستو هست.۲۲ ساله هستم و اهل افغانستان.در ایران بدنیا آمده ام.و دیپلمم را در ایران گرفته ام در رشته علوم تجربی.میخواهم در آینده زیست شناس و عکاس مشهوری شوم.به یادگیری زبانهای مختلف علاقه مند هستم.و در حال حاضر مشغول یادگیری زبانهای یونانی،انگلیسی و آلمانی هستم.

شب و روز آسمانم یک رنگ است. آرامشی را که من در شب داشتم حالا به دنبالش سرگردان هستم. نمیدانم کی و کجا دوباره آن را پیدا خواهم کرد.

شبهای کمپ

پرستو حسینی

همیشه آسمان شب را دوست داشتم. آسمان پر از ستاره رادوست داشتم. ولی از وقتیکه مهاجرشدم ومقیم کمپ به این نتیجه رسیدم که همه شبها زیبا و دوست داشتنی نیستند.زیبایی شب وروز بستگی به خوبی وبدی حال ما آدمها دارد. شبها را وقتی دوست داشتم که با احساس آرامش و امنیت در خانه مان، می توانستم داخل تختخواب گرم و راحتم دراز بکشم و از پنجره اتاقم به آسمان آبی و پرستاره نگاه کنم.ولی حالا از پشت پنجره توری کوچک خیمه مان به آسمان نگاه می کنم. وقتی تاریکی فرا می رسد، احساس ترس و اضطراب می کنم. دیگر زیبایی را در شب ها نمی یابم. ستاره ها دیگر درخشان نیستند و چشمک نمیزنند. آنها ناراحت و خاموش به نظر می رسند. وقتی هوا تاریک می شود عمیقن احساس تنهایی می کنم مانند کسی که در بیابانی بی پایان گم شده است.

تابستان گذشته برایم بلندترین،گرمترین وسختترین شبهای زندگی بود و حالا سردترین و ترسناک ترین شبهای زمستانی را تجربه می کنم. وقتی تاریک تر می شود کمپ را سکوتی ضخیم فرا می گیرد و من تا سر حد مرگ می ترسم. صدای آواز جغدها ترسم را دو برابر میکند. در فرهنگ ما جغد وآوازش شوم است.و بعد باد می وزد، به شدتی که گویی هر لحظه می خواهد آخرین پناهگاه ما را با خود ببرد. شبهای کمپ حکم گورستانی را پر از قبر. و من احساس می کنم که در جایی کوچک زنده بگور شده ام. جایی آنقدر کوچک که حتی نمی توانم در آن نفس بکشم. شبهای بارانی را دوست داشتم،قدم زدن زیرباران را هم دوست داشتم ولی حالا دوست ندارم. آن زمان می دانستم که بعد از قدم زدن در یک شب سرد و بارانی، خانه ای گرم و چای داغ در انتظارم است. حالا شبهای من فقط به امید صبح فردا می گذرد. امیدوارم روزی دوباره از زیبایی شبهای تابستان لذت ببرم. امیدوارم یک روزی سقفی بالای سرم باشد، سقفی ساخته شده از سنگ و نه سقفی پارچه ای که تکان می خورد و مرا می ترساند. امیدوارم روزی به شعله های آتش داخل بخاری خانه مان دوباره نگاه کنم و شب های ترس آور و دردناک کمپ را به یاد آورم و با جرعه ای چای شیرین، تلخی این خاطرات را از یاد ببرم.